

Levi Karlsson –”Den Blyge”.

Illustrerade dikter skannade från tidningsurklipp.

Innehåll:	sid.		sid.
Albert och hans stövlar	2	Högtidstalet	20
Auktion ve nämndemans	2	I blåbärsskogen	20
Automatiseringen	3	I rosetin	21
Backstugu-Nils	3	I valet och kvalet	22
Bersmässemarken	4	I vårbråskan	22
Charlotta A-kaffet	4	Kaffe på sängen	23
Cox Pomana	5	Karl-Nilsa-Anna	23
De gamla kärleksbrev	5	Kväll i Augusti	24
Deklaration	6	Kväll i stugan	24
Den gamla apla	6	Lösa korsord	25
Den gamla Sillagubben	7	Maskrossommar	25
Den gamla stugan	7	Mi krokiga å	26
Den gule bussen	8	Min krusbärsbuske	26
Den listiga Stava	8	Modärn poesi	27
Det starka könet	9	Mor Klaras pion	27
Di skäri sockergryna	9	Niklas aktersnurra	28
E nöjder människa	10	Når marssola skiner	28
Efraim å veret	10	Når grannen får TV	29
En basblåsare	11	Når grannsämjan tryter	29
En botfärdi	11	Per Persa och sparven	30
En födelsedag	12	På råakekalas	30
En gammal spiksmed	12	På soffloket	31
En hobby	13	På sommarverandan	31
En konstspekulant	13	Realisationen	32
En livskonstnär	14	Sol å vår	32
En sediger kar	14	Sparvliv	33
En samvetssak	15	Tiderna förändras	33
En stykarekatt	15	Tro aldri karar	34
En vådlig färd	16	Två spelorrar	34
Ett bimöte	16	Um våra	35
Ett boskifte	17	Ung kärlek	35
Försutten Lycka	17	Ve lökalista	36
Gamla spikpackaren	18	Ve åttatåget	36
Gubben Persson målar	18	Våra krämpor	37
Hennings hushållerska	19	Äggstället	37
Händelse om hösten	19		

Albert och hans stövlar

Albert geck åt skogen för å skaffa vê,
hadde le hos Lotta tanka.
För når han me yxa skulle drämma te,
högg han sej rejelt i skanka.

De vart doktorsresa, å de samme dan,
hugget tog kantänka illa.
Hem från skogen kröp han, resa in te stan
gjorde han i grannens trilla.

Doktorn muttra lite för han kom så sent,
men han tog förstås emot'en.
Sydde snyggt ihop'et, tvätta benet rent.
Stövel klapp han bort från foten.

Når så allt va färdigt skratta han å sa:
Far nu hem min gubbe lilla.
Detta, utan skrytning, har vi nog gjort bra,
håll sej nu en vecka stilla.

Gubben satt å tjura, sen så bröt de löst:
Ni gör hur ni vil me böonner.
Ska du ha examen? de e synn' å skam.
Nye stövel klippa sön'ner.

Såret de ha läkt sej, når den tin ha gått,
tacket sköter nog vår Herre.
Men um du e doktor borde du förstått,
me en stövel e de lite värre.

DEN BLYGE

Auktion ve nämndemans

De va auktion ätter nämndeman
som starva åv härum sisten.
Å hele gårdsplan va svart åv folk
som trängdes runt auktionisten.
De va ett stort å förmöget bo
som skulle skingras den dan mätro.
— Själv vart ja fast för en bykeså
som va bå laggstött å gisten.

Men annars fanns ätter nämndeman
en deler antikviteter.
— Fast äss en e spekulant på sänt
ska sedlaboka va feter. —
Å där va många som sökt sej dit
som liksom ja hadde klen kredit.
Mot herrskapsfolk, som har päls å käpp,
står bonnastackarn rätt släter.

Den gamle byrån va utan läs
å rätt så trämaskstungen.
Men roparn sa: "En sän finer pjäs
har inte självaste kungen,
en hundring borde ja ha för den."
"Ja de e bjuet" — skrek torpar Sven. —
Å alla skratta, di visste nog
att Sven har tomt jämt i pungen.

På nämndemans fina vråaskåp
fanns många bra spekulanter.
å gull på lister å kanter.
De hadde årtal å rosenkrans,
De passa mej, så ja öppna mun,
men ja vart nertystader på stunn.
Så vråaskåpet de geck te stan,
te en för mej obekanter.

Där fanns en kantstötter teservis,
å kopparkittlar å panner.
E mässingskruka — fast utan lock —
så illavuren å danner.
Ni trort le knappt, men ja stog breve,
å femti kroner geck kruka te.
— Um ja betalt de, å sen gått hem
ha ja fått redit me banner.

Nu e de kringspritt för alla vär
bå kor å hästar, å fåra.
Å hela nämndemans fina bo
som gått i arv genum åra.
E tavla hänger ve handlarns säng,
å e i kammarn, hos prostens dräng.
Å nya seder å annat folk
ska flytta in här te våra.

DEN BLYGE

AUTOMATISERING

Backstugu-Nils

*Ack, sockerljuva kvinnoröst, av teletråden buren
som alltid har mitt öra mött närhållst jag lyftat luren.
Snart, när jag klykan tar i hand och önskar lite prat
så hör jag blott ett fånigt, pip, ifrån en automat.*

*Nej, statens verk får fögan tack av mig för hjälpen deras.
Rätt gammalmodig är jag själv, och vill ej reformeras.
Visst kan en robot vara bra, men, som jag alltid sagt,
långt trevligare synes mig med flickor ha kontakt.*

*Nog tog jag hellre rättelse av edra munnar skära
när galet nummer jag ibland har räkat att begära.
Om man försöker skälla sen, och verka besk och sur
det svarar bara pip, pip, pip, uti vår telelur.*

*Nej, gamla tiders telemör ni var av rätta slaget.
Väl slumrar ni väl till ibland, så där vid elvdraget,
men pausen som då ni tar den unnar jag er visst,
ett liv förutan kafferast det vore alltför trist.*

*Jämt flickorna från Askersund med rätta var berömda,
men särskilt ni på telefon, sent må ni varda glömda.
Om blygt och ringa är det tack jag med min vers er gav,
det bättre synes mig ändå, än ros på eder grav.*

den blyge

Det fladdrar en vilsen och trevande ton
som en vingskadad sparv emot skyn,
genom halvöppet fönster hos backstugu-Nils
där längst bort i kanten av byn.

Den stiger och faller, den kommer och går,
en klagande sensomnardikt,
fiolen är ostämd och handlaget tungt,
och fingrarna krumma av gikt.

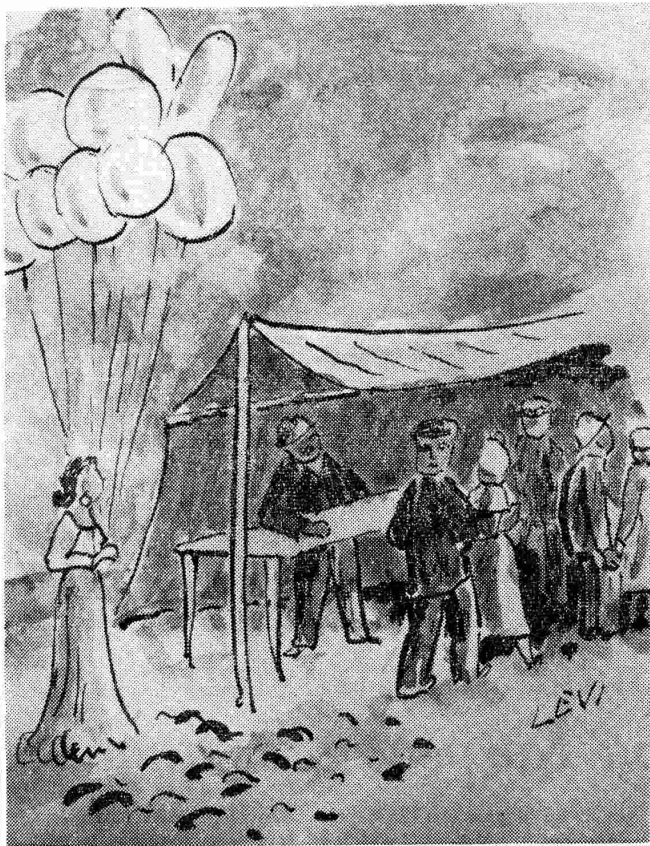
Men hjärtat det värker bak trådsliten väst
av längtan, och aning, och gråt,
kanske fångar han något som här han ej fick,
i sin fattiga, valhänta låt.

Och de jämrande tonerna lyfter hans själ
och gör spelmannen lycklig och rik.
De ge honom något som fjärran från är,
och dröm, och vision, och mystik.

den blyge.

Bersmässemarken

De va marken i stan, de va liv, de va fart,
de myllra av folk å av bilar.
Å veret de va så der soligt å rart;
precis som når kvinnfolka smilar.

De va fästfolk som geck der å vänslas så smått
når di trängde sej fram milla stånna.
Å andra som långi va gifta, å fått
sej en liten i vardera hånna.

Si Kalle, han haller så hårt um Mari,
fast han vänner sej um ett par gånger.
Ho va granner kantänka, den flecka te si
som stog der å sålde ballonger.

Å gubbar som inte ha träffats i år,
sen sist de va Bersmäss föresten,
di går på ett kondis å får sej en tår
me kaffe å dopp unner västen.

I stånna finns grannlåt, di trugar å ber,
å rakebladsgubbar har svada.
Allt blannas me lät från fiol å klavér,
å folket e nyta å glada.

En token här frida den tarvas iblann,
de e rosamt te gå här å titta.
Så i da får de vara å bli som de kan,
men marken får ingen försitta.

Ja så va de i går, men hur e de i da?
De blåser, å regnet de fnurar.
Si, torget e fullt utåv tidningabla
å gatsoparn går der å surar.

Der hemma står rögröka blöta i da,
en blir änna krumsen i högen.
Fast roligt de va de den stunna som va,
de ordnar sej allti me rögen.

den blyge.

CHARLOTTA-KAFFET

Det sorlade av prat båd hit och dit
och kaffe sörplades på fat och bit.
Av kakor fanns det alla åtta slagen
hos gumman Sjölund, på Charlotta-dagen.

Jag var den ende, där som ej var stor,
och moster Tilda sa i smyg till mor:
Tänk nu om pojken spiller uppå duken,
så ren och tvättad som den är, och struken.

Det blir nog säkrast, närpå jag tror,
att sätta honom där han satt i fjor,
för där, vid kistan, mär han inte illa,
där kan han slarva som han vill, och spilla.

Den gamla kistan var så vackert blå,
med gröna blad och röda rosor på.
Med hamrat smide var den väl beslagen,
och runt kring låset var en slinga dragen.

Där fick jag sitta nu och ha det bra,
— fick flera kakor än jag ville ha.
Allt var så trevligt — jag har än i minne
de gamla sakerna som fanns därinne.

En bukig klocka uti hörnet stod
med smidda visare och tunga lod.
I ram av blommor stod uppå fodralet
med många snirkla skrivet åratalet.

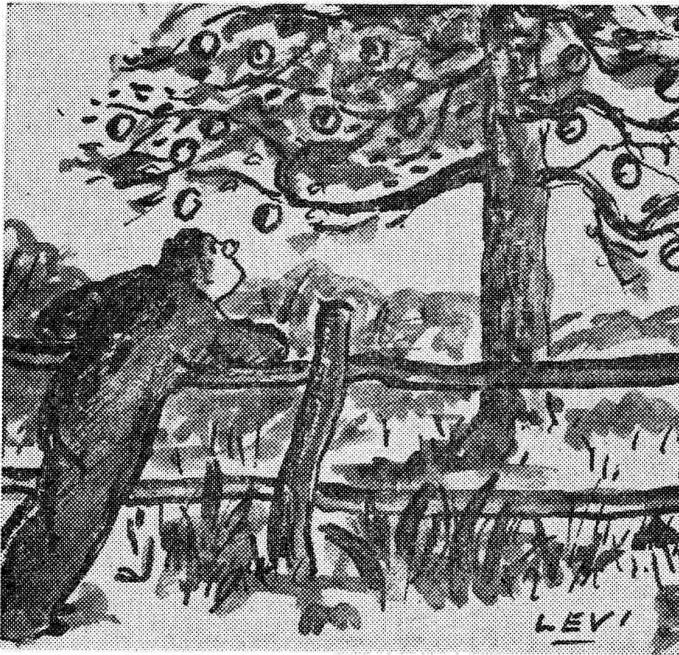
Och uppå väggen, i en krusig ram,
satt gamle kungen, ordensprydd och stram.
Vid ena fönstret syntes mäktigt trona,
en jättemyrten med sin runda krona.

Allt detta minns jag, men jag minns också,
— att innan kvällen — när vi skulle gå,
slog moster Tilda ut sin kopp på duken,
— Den fina duken, som så nyss var struken.

Vi gick igenom hagen — mor hon sa:
I dag så har du skött dej riktigt bra.
Jag inget säjer och vill ingen klandra.
— Du bättre skötte dej än vissa andra.

COX POMONA

Ja känner e apel som alltid står full
äv äpplen, så röa som röaste gull,
när höstsola lyser på grena.
Ho e trinner å vi,
ho e granner te si.
Ho e finast äv allihop trenä.

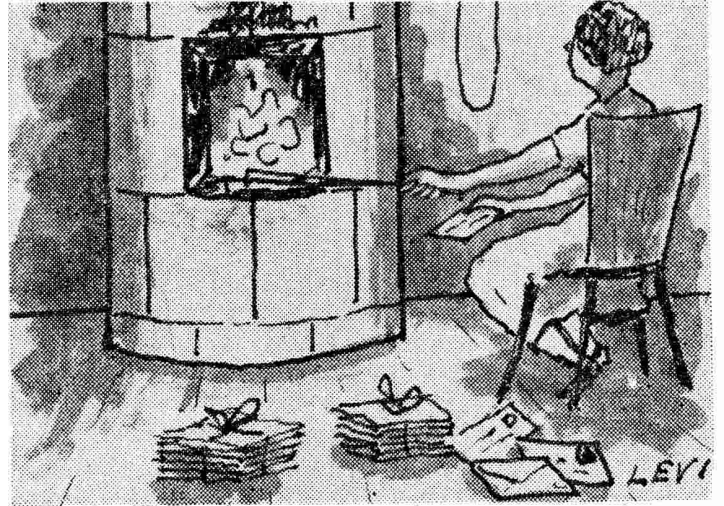
Ni vet, att iblann kan de bli tocket är
så inte en kart vi på aplera får.
Di vilar förstås, å e trötta.
De e svårt te förstå,
men ho dignar ändå,
de en knafft att de hjälper te stötta.

Fast vackrast de e ho förstår sej, den tin
när krona e fuller äv humler å bin,
som yra blann blommera vimlar.
Ho står viter å rö,
— som en driva äv snö
kan vara, när kvällsola glimrar.

Vilka ljuvelig känsla te sätta si tann
i de röaste äpplet, å smaska ett grann,
— ja tror'et — fast inte ja vet'et.
För ett fel ha ho fått,
si ho skulle ha stått
hos mej — på mi sia staketet.

DEN BLYGE

De gamla kärleksbrev

De gamla kärleksbrev som färg åt livet gett,
nu ligga de i spiseln och täras ett och ett.
Med blek och ynkelig låga de beta orden brinna,
de vridas som i plågor, de falna och försvinna.
Blott ord och falska löften — jag er ej längre sparar,
ty fulla utav sådant var alltid brev från karar.

Den bunten är från Oskar, han gifte sej i fjor
fast på varenda sida han evig kärlek svor.
Och här är ett från Kalle, tänk vad hans brev var ömma,
här står: Om dej min raring jag dag och natt vill drömma,
när allting annat ramlar, min kärlek ändå varar.
Jo pytt! Det ska man tänka, så skriver alla karar.

Här har vi ett från Johan — han var väl ändå rar.
Och ändå går den stackarn och väntar än på svar.
Se här vad Erik skriver: Till döden är jag trogen
— man var kanhända dummer ändå, som inte tog'en.
Han skriver här på slutet: Jag likasom befarar
att du är opålitlig, och går med andra karar.

Så är då breven brända, nu har de flammats ut,
det blev en liten askhög av kärleken till slut.
Och det har lyst i kyrkan: Fru Olsson skall jag beta,
men allt det där med breven får Olsson aldrig veta.
Och frågar han mej något, nog vet jag vad jag svarar:
Han tror han är den ende, för det tror alla karar.

DEN BLYGE.

DEKLARATION

Ge mej si nu um de stämmer, vi ska räkna rätt, å sakta.
Först så va de mjölkapänga som jag feck från mejerit,
vetet som ja sålt te kvarna, å så grisen som jag slakta.
Jo minsann, de slår te pängar, lite hit å lite dit.

Så förstås ha mor ju lämna smör iblann i handelsboa,
byti te sej lite kaffe — tocket räknar inte ja.
Så den posten får vi stryka. Men ja miste bästa koa
som vart stinn på klövergården. De får bli på nästa ra.

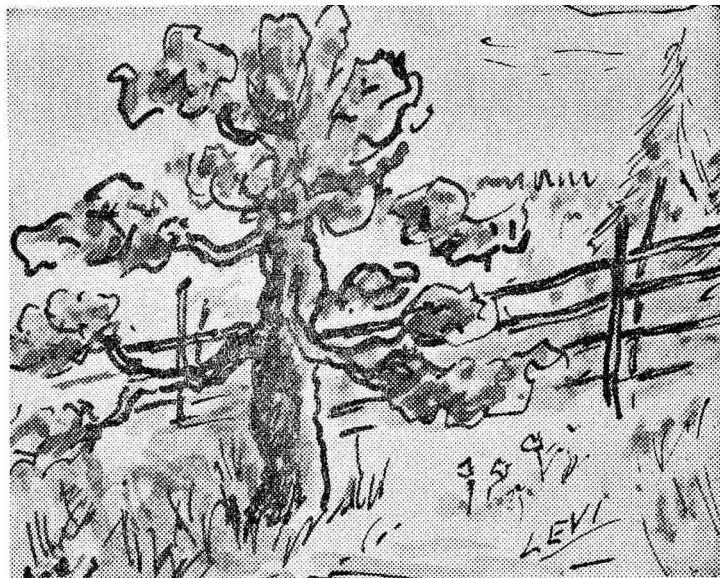
A den lille kalvapinnen, som ja födde opp å slakta,
den va aldri lönt å nämnda, de vart bara skinnnet ån.
Kräket va så illa litet, rent åv ynkligt te betrakta.
När han huvet stack i bytta syntes bara rumpa pån.

Åtta meter ve ja sålde, de e bäst te skriva oppet.
Grannen min e me i nämnda, den minsann e inte söt.
Nu så e en riktigt klämder, en kan ännå mista hoppet,
jämt han springer här å smokar, lägger näsa si i blöt.

Må en tro att allt e me nu? De e noga nu för tia.
En får allt ha tanka me sej, å så inte vara dum.
Inga poster får en glömma, särskilt då på utgiftssia,
siffrera på andra sia brukar nämnda sköta um.

Nöjsamt ska de bli te höra va di säger um de hära,
men nu e de ärlit oppgett, å nu vet ja inget mer.
Lägga på en tockna skatter, som en knappt kan orka bära.
Di minsann ska inte göra hur di vill me gubben Pär.

DEN BLYGE

DEN GAMLA APLA

Av sola bränder å av veret sliten,
i pinmon rotad gamla apla står.
Ja minns na likadan sen ja va liten
fast de gunås just inte va i går.

På stam å grenar växer gråa lavar,
ett gammalt troll ho liknar närapå.
De tar sin ti på våra när ho savar,
långt fram i juni står ho torr å grå.

Men så te sist så blir ho ändå gröner
å löva börjar komma här å där.
Den gamla grålla står där riktigt sköner
me e å annan blomma, vackert skär.

Te ingen nytta tycks ho stå på backen
för karten, hennes, den e besk å från.
Men ho har mer än hundra år på nacken
å de e någe visst me tockna trän.

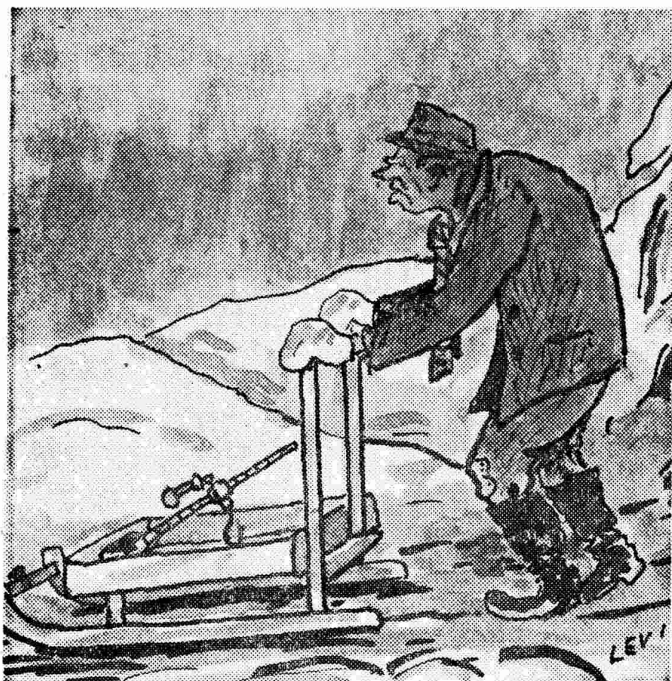
Um aples kunne tala å berätta
ja skulle gärna lyssna här e stunn.
På di här stena skulle ja mej sätta
som ligger kvar från gamle stugegrunn.

Ho skulle prata ve mej um den våra
när ho för första gången stog i blom,
e saga från di mörki åra,
um slit å svält å gråer fattigdom.

Men kanske e de bäst te inget veta,
te inte lyssna på ett gammalt tre.
Nej, apla kan behålla hemligheta,
de räcker me bekymmera som e.

DEN BLYGE.

GAMLE SILLAGUBBEN

Me en järnskodd stakakälke streta han från hus te hus.
Ifrån näsa jämt de droppa, å på haka rann de snus.
Fjälliger å blank va västen,
rock å böxer me, förresten.

På ett gammalmodigt betsmän väjde han si sill isär.
Rätt så ofta vart han fägnad, kaffe feck han här å där.
Känd ha va på alla ställen,
jämt vart silla slut te kvällen.

Ibland frusna sillastjärtar vraka han å väljde ut,
plocka dit å la tebakars, så de väjde jämt te slut.
Utåv frost va fingra märkta,
nariga å sönnervärkta.

Lortigt hadde han i stuga, sällan hitta nåen dit.
Ensam va han för de mesta, som en annan eremit
Mestadels va dörra stängder,
inte va han taleträngder.

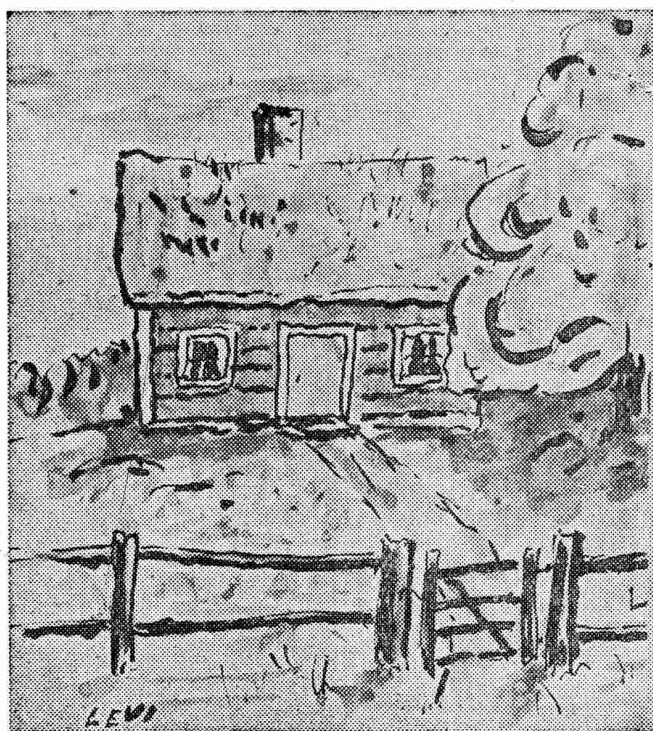
Att han haddet mer än usselt kunne var å en förstå.
Fattigdomen riktigt grina ur var enda lita vrå.
Så när granna hadde baka
geck di ten me smakekaka.

Mén en da va frost på ruta å i skorsten ingen rök.
Uppå lumpera i soffa låg han döer i sitt kök.
Gummera me munna truta:
Tänk va gott att han feck sluta.

Men när sen di skulle städa, hitta di bå här å där
sedlapackar unnastuckna i madrasser å i klär,
å blann trasera i skrubben.
Tänk ändå — den sillagubben.

DEN BLYGE.

DEN GAMLA STUGAN

Här stod den gamla stugan med sitt gräsbevuxna tak,
runt omkring växte brandgula liljor.
Man fick böja på sitt huvud, man fick inte stiga rak
över tröskeln, in på knarrande tiljor.

Där inne växte fuchsia och ljusskär balsamin,
på sin stol låg den rosiga katten.
Och på väggen knäppte klockan gamla slitna melodin,
om hur timmarna de rinna som ett vatten.

Men nu är stugan borta, de som strävade och slet,
de vila sina valkiga händer.
Och potatisen han blommar inte mer på mager vret.
Det är ingen som på torvorna vänder.

Över stenarna och resterna av vad som en gång fanns
smyger kvällssolens vänliga skimmer.
Som ville den försona med sin gyllenröda glans
det vemod, som jag känner och förnimmer.

DEN GULE BUSSEN

Vi, som inte bil får åka när vi ska' te stan,
vi è tacksamma för bussen, de è bra te ha'n.
Han må gärna kränga
lite grann i svänga.

Ska vi på è länger resa får vi tåget ta,
där è mjuka soffer å vi sitter bra,
men vi saknar vänner,
— nåen som vi känner.

Så vi blir just inte lessna när de ropas ut:
Lerbäck nästa! — för då vet vi, nu è resa slut.
Vi me nöje träder
på perrongens bräder.

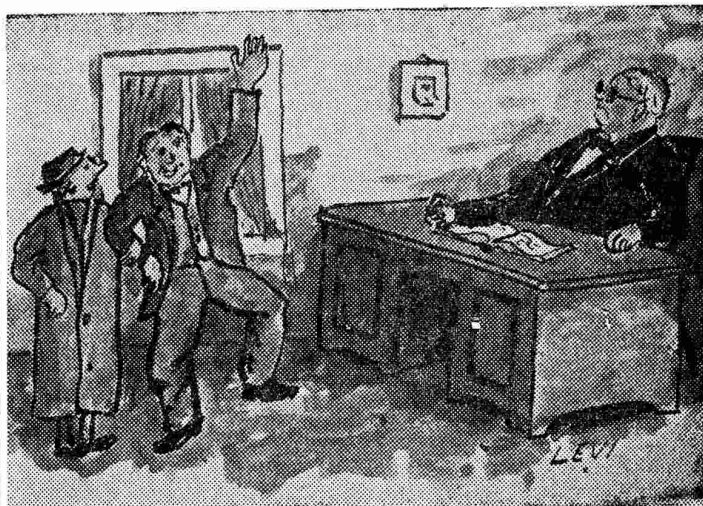
När vi sir den gule bussen stå där vè station
vill de ännå känns i bröstet som en hemlandston.
Si där borte står han!
Klocka fyra går han.

De è kanske trångt därinne, men förallandel,
på gemytet å på trivsla è de säkert inget fel.
Bara idel vänner,
tockna som vi känner.

Nej, nu è de våran hållplass, vi è hemma snart.
Vi får fatt på rock å väska i en fattig fart,
kliver ut ur bussen,
säger: tack för skjussen!

DEN BLYGE

DEN LISTIGA STAVA

Gamle prosten satt vid bordet
helt fördjupad uti ordet,
grubblande på söndagstexten,
ärevördig, from och vis
tänkande hur bäst han borde
dela fårens ros och ris.

Bäst han sitter så i tankar
hårt det uppå dörren bankar.
Vinglande, betydligt stagad
ramlar Kalle Persson in,
fästmön håller hårt i armen,
Karl är glader i sitt sinn.

Ge oss tvärt en lysessedel
hojtar han, för här finns medel,
mi Gustava ho har slantar
så nog kan vi bohag få.
Nåen skönhet e ho inte
men ja tar na le ändå.

Färgen steg på prostens näsa,
han tog till att lagen läsa,
röt i vrede åt Gustava
det är skam att komma hit
med en karl som är så drucken
att han stinker utav sprit.

Här får sådant inte hända,
ni får genast hemåt vända.
Kom igen när karn är nykter
och besvära inte mer
det är nog för denna gången,
där är dörren, som ni ser.

Stackars Stava börjar lipa,
ack, de kan en le begripa
snälle, söte goe prosten
näge sånt står inte te,
för när Kal e klar å nykter
e de lögn te få en me.

DEN BLYGE

DET STARKA KÖNET

De finns folk som menar, att var lita Eva,
är en bräcklig planta å en skröplig reva.
Som e björkeveja utan nära rot,
um en kar ho saknar te å stö sej mot.
De e lögner bara,
de kan ja förklara.

Kalle Äng därhemma va en ärans krake.
Full varenda vecka — å en bråkestake.
Ingen annan krusa han ett enda dugg,
å på runda slängar va han aldrig njugg.
Höll en inte unna,
smäll de strax på stunna.

Vem vill komma, skrek han, å ta förste slängen?
Gåck å göm er annars, för här kommer Ängen.
Blev han bara retad, slog han kvickt å hårt,
å te reta Ängen va just inte svårt.
Teg en, eller svara,
va han bråkig bara.

Men si herrgårdspiga — miller som en ängel,
ho tog hann um pojken fast han va en bängel.
Hur ho log å smekte, lirka å va rar,
såg vi snart att Ängen blitt en annan kar.
Allt va kärlek bara,
Brännvinet feck vara.

De fanns dem som mente: Alla hans bedrifter
kommer säkert åter, bara han blir gifter.
Flecka ho får ångnat, sanna mina ord,
aldrig en sån dumhet vart i sockna spord.
Börjar han me fylla
får ho själv sej skylla.

Di feck längre nusa: Än i våra dagar,
snor ho Karl um fingret um ho så behagar.
Bygdas bråkestake vart ett bräckligt rö,
lilla herrgårdspiga e hans enda stö.
Underlit kan tyckas,
att de kunna luckas.

Di skäri sockergryna

Gubben Perssons Anna Stina ho va krassligger å klen.
De geck nu på tredje vecka sen ho stog på sina ben.
Blek ho låg i pinnasoffa — såg på flugera i taket,
låg å gruva sej för tvätten, för sin väv å kakebaket.

Um du sökte doktorn, lät ho — vore du allt illa snäll,
ja vet aldrig att ja känt mej så här ussel näen kväll.
Men si gubben vånna inte, de va knaft han låssas hörat,
han satt trumpen ve si tidning — hörde inte på de örat.

Sjucker kan en fälle vara utan täcket gnäll å stön.
Du ska si du kryar på dej — äss de inte e te dөн.
En ska inte ö me pängar um en inte rätt e tvungen,
medusin å doktorsreser de tar hårda tag i pungen.

Fast han feck allt sela mårå å dra gamle giggen ut.
In te stan va långt te resa, men han kom le fram te slut.
När han så gjort klart me doktorn, sa han i sitt stilla sinne:
Äss en skulle fästa lite, när en ändå e här inne.

Men de vart allt nästan mycke, Persson hojta å va gla
när han kravla opp i trilla, å va nöjder me sin da.
Men när han va nära hemma vart han tyst, å sluta grina.
Tänk — han hadde glömt å hämta medicin åt Anna Stina.

Men han va just inte blyger, så när han for genum byn,
köfte han i handelsboa en ask skära sockergryn.
Å dem ga han Anna Stina — smila, å va rar å lener.
E de inte hemskt go vänner — kunna vara så gemener.

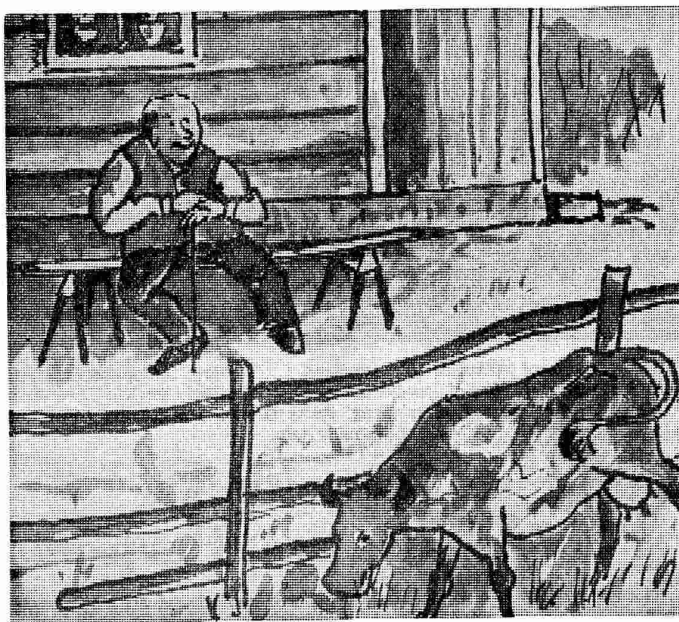
Bara tre um dan te maten, för de e en starker sort.
Sen ska plågera nog släppa, å din bröstavärk gå bort.
Du får sanna va ja säljer, de ska inte länge töva
förrän du e pigg å hörker, å din matteväv kan pröva.

A di skäri sockergryna di ga gumma bot å tröst.
— Tänk, ja känner me de samma hur de lättar i mitt bröst!
Visst e mediciner dyra men di hjälper en på bena.
Ja som va så illa ussel, å så darriger i knäna.

Ja, va ska en säja um et? Än i da e gumma bra.
Känner ho sej lite krasslig brukar ho ett piller ta.
Um den doktorn å hans piller brukar ofta nog ho tala.
— Å förstås um lille gubben, som kalaset feck betala.

DEN BLYGE

E nöjder människa

De står e stuga, där backen slutar
— e lita ena — me vita knutar.
A farstuvisten har blåer dörr
me granris utför — precis som förr.
På trappa sitter en katt så grann
å frammaför e ett ärtelann.
På gungsebrädet e rart te sitta
å pratas ve eller bara titta.
Två kor utföre staketet gå,
di släss me fluger å nafsar strå.
A trivsamt surrar de utäv bin
blann klöverblommerna den här tin.
Ja känner bonnen sen gamla dagar,
han e en tocken som aldrig klagar.
När andra slängdes bä hit å dit
så geck han kvar ve sin jorabit.
Han körde harva, han bröt sin sten,
där han va födder för långi sen.
Så stillsam geck han här ve de gamla,
å ätter grannlåt han aldrig famla.
"De duger än de som dugde,
i gamla hjulspåra ska de gå."
— Så gammalmodig han e minsann,
men ingen e le så nöjd som han.
På joraplätten, som han besitter,
ha han född opp både barn å kriter.
Å nära smula han ända har
på kistebotten för gamla dar.
— Fast lantbruksnämnda di säjer de
att sänt e lögn, de står inte te.
Här e så rofyllt, här ljummar sola,
å lugnt å småfärdigt kommer ola,
då han berättar um gamla dar
när han tog ve ätter gubben far.
Å de gör gott te få lyssna på
e nöjder människa då å då.

DEN BLYGE.

Efraim å veret

Härum dan ja mötte Efraim i Hagen
han såg ut te vara svetter å ha brått.
En ska någe säja så ja sa: Gudagen.
katigt alldeles, sänt vackert ver vi fått.

Gubben torka svetten, ställde ner si väska:
Jo de kan du säja, du som bor i stan.
Nej ett litet lantbruk skulle nog dej läska,
nu när sola bränner sea hele dan.

Han va ännu arger, görma å domdera:
Feck ja sköta veret skulle ja minsann
både vinn å väder styvare reglera,
å e bättre ordning bli i Svärges lann.

När han kom tebakera va han genumblöter.
Ja va kanske inte riktigt snäll i mun,
för ja sa: Nu sir du, han som veret sköter
ordnar nog me regnet ög, i rättan stunn.

DEN BLYGE

EN BASBLÅSARE

Vi hadde en smältsme där hemma, blann många,
som inte va dålig på sin klarinett.
Fast fingra blitt stela av spettet å tånga
så blåste han polskera lekande lätt.
Iblann vart le gumma hans trötter på låten,
men då låste ho in sej, å sa inget åt en.

Nu geck de så tokit så handelsman sluta,
— han gjorde konkurs — å va färdig å slut.
Si gummera hemma va svåra te pruta
å han va för snäller, å stog inte ut.
Så kom där en annan, från Nyhammarstrakta,
som blåste kornett, å va van te slå takta.

Han ville ha fart på en blåsningsorkester,
men sakna en kar som va villig å bra.
Å därför så kom han en kväll hem te mæster
å undra um han ville bastuba ta.
För å blåsa e sånn fordras kraftiga lunger,
så e ho bevars, både ovig å tunga.

De hördes minsann när han öva um kvälla,
för bastuba hadde en kraftiger ton.
I ett börja dörrera glappa å smålla,
när gummera rände å ba um pardon.
— Å te å me sorka försann utur lanna,
de påstog åtminstone en utäv granna.

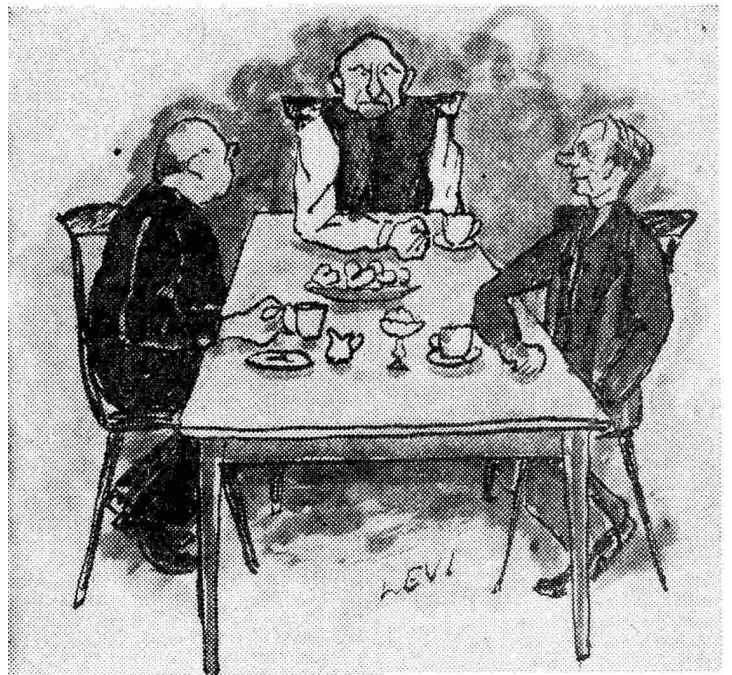
Då räkna han ut att han skulle ta båten,
å ro ut på sjön te sitt abborrgrund.
Där störde han ingen me bastubelåten
å där feck han vara sej själver e stunn.
Tänk, sitta i båten å vagga, å njuta,
å utan bekymmer få blåsa å tuta.

När brovaktarnisse, som bodde ve sunnet,
den rysliga låten um kvällen förnam
från smen, som drog skaler där ute på grunnet,
begrep han ju strax att en båt ville fram.
Men vem de nu va, de va svårt te begripa,
— han va inte kar te å kännas ve pipa .

Men smen han ga öpp, han tröttna på tuta
å lova att bastuba skulle få ro.
Å brovakten skällde å fordra valuta,
den vanliga taxa för öppning åv bro.
Sen sänkte sej roa igen över sunnet.
— Men tuba låg dränkte på abborrgrunnet.

DEN BLYGE

EN BOTFÄRDIG

Vi satt nåra gubbar ve bordet å språka
å en åv oss sa: Tänk att ungdom ska bråka
å ställa te ofog, å leheter me.
Men Kalle han sucka: ja va sån ja me.

Ja tänker ni känner Per Agust i Knalla,
han e inte vacker, de vet ni nog alla.
De va ja som slog te'n så att näsa vart sne'.
Um någe ja ångrar så e de le de.

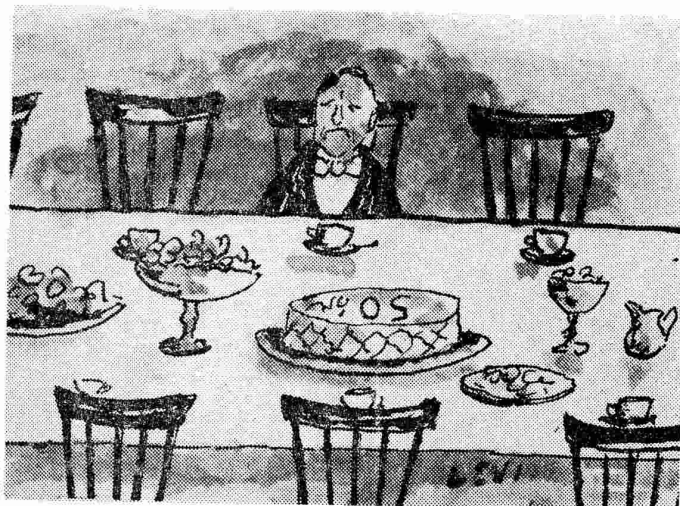
Nej, slöss för ett kvinnfolk gör bara en toker
å rakt inte den som e nykter å kloker.
Han tog förstås flecka som ja skulle ha,
å ja feck ta Stina — visst e ho le bra.

Han sucka igen: Vi va nära på rörda.
Vi såg att för honom så va de e börda
te dra's me allt tocket som förr han ha fel't.
De syntes nog på'n att han ångra't rejelt.

Han rörde i köppen å satt å fundera:
Visst va en le dummer som slogs å regera.
Men tänker ja ätter, å hade ja'n här,
ja gjorde nog um'et, å ga'n lite mer.

DEN BLYGE

EN FÖDELSEDAG

Nog e de försmellit, nu ha ja fått sitta
sen klocka va fyra i mörse, å titta
här bakum gardina, å kika i ett,
men inte e människa än ha ja sett.

Här går en i krage å finaste klära
å har inte någe för alla besvåra.
Ja tog mej ju ledit i da å va fri,
nog kan en bå arger å lessen då bli.

Ja hadde beräkna en mängd gratulanter.
Me blommer å tårter, bå karar å tanter,
från mōran te kvällen, e rediger ra.
Så ska de ju vara en femtiårsda.

Rejält va de pålyst för ja annonsera
att ingen ska komma å mej gratulera,
den fjärde, när ja fyller femtio år jämnt.
De unnabes vänlit, men ändå bestämt.

Å mor ho e arger der ute ve spisen
å säger, att ho ska ge tårta åt grisen.
De lönar sej dåligt, va ja kan förstå,
når ar en ska fylla, annons kosta på.

DEN BLYGE

EN GAMMAL SPIKSMED

*Du föddes i en strävsam tid,
till dagaträl blott ämnad.
Nu under torvan har du frid
fast kullen din är jämnad.*

*Din rygg var sned, din näve hård
av arbetet för mödan.
Förutan namn och minnesvärd,
du vilar nu från mödan.*

*Ej mer från härdens träkolsfyr
den blåa röken stiger.
Och inga röda gnistor yr,
och hammarsången tiger.*

*Snart sot och slagg vid smedjans dörr
av saftigt gräs skall gömmas.
Och smeden som här trampat förr
av alla snart skall glömmas.*

*På sockengården dock man har
— av mask och ålder bitet —
det gamla hammarskaftet kvar,
till hälften genomslitet.*

*Och som ett sotigt dokument
sig runt kring skaftet slingrar
de märken som du satt på pränt
med arbetshårda fingrar.*

*Ett blad om fattigdom och slit
ur livets dagbok rivet,
som gamle smeden själv skrev dit,
åt eftervärlden givet.*

DEN BLYGE

EN HOBBY

Um näen i vår ungdomsti ha fråga oss som så,
va har du för en hobby pöjk, när du ska köppla å?
Då ha vi rivi i vårt hår å stått som fånar bara.
Vi hadde inga aning um va tocket kunne vara.

Nu vill ja inte påstå de, att vi e bättre nu.
Vi e allt dumma än iblann, kanhända — ja å du.
Men hobby ha vi skaffa oss, å de äv alla slaga,
te lägga våra pängar på, å pyssla me um daga.

Si di som lärda e ha sagt, att de e inte bra
me all den friti som här è, en hobby ska vi ha.
Ho ha blitt ännå ett problem den myckna ledigheta,
så de è tur att hobbyn finns, de må då alla veta.

Nu vet ja inte hur ni hart, men ta å fresta på.
Gör ni som gubben Svensson gör när han ska "koppla å".
Han sitter ifrån sju te fem, varenda da så trägen,
å räknar där, å skriver opp, varenda bil på vägen.

Han e allt lite vilsen nu på sina gamla dar,
å kanske ger han dej iblann ett rätt så bakvänt svar.
Men frågar du um Chevrolen, å Ford å Citroängen,
å Cadillac å Kapitän, då e han me i svängen.

I stuga där han ensam e, vill tin så sakta gå,
men her på sten har han èt bra, å daga rogar å.
Så ja har kvar min tro för mej, è tro som ingen rubbar,
att hobby — säja vad di vill — è bra för gamla gubbar.

DEN BLYGE

EN KONSTSPEKULANT

I sluttningen mot Perssons gård satt en artist, di kallar.
Han måla hus å vita moln å gårdsgålar å tallar.
Å himlastrimma längst där bak som rö'cinnober brann,
— en vet ju hur artister e', å va en tocken kan.

Å Persson satt i godan ro å njöt på farstukvisten.
Han tänkte: "Ja får mest gå dit å titta på artisen.
De kunne roga mej te si på nära håll en kar
som mitt på blanke arbetsdan så goa stunner har.

Visst hadde Persson gått här förr å sit di gråi taka,
å gårdena där kora gick å klövergräset smaka.
Men aldrig ha han kunna drömt att allting va så grant,
den målarn kunne blanna färg de va då visst å sant.

Han tänkte på si tomma vägg där hemma över sänga,
där skulle målarns granna duk allt passa te å hänga.
Men Persson va en sparsam man, å klok på många vis,
här gällde te gå varsamt fram å få ett skapligt pris.

Men di kom dåligt överens kan tänka sej, um priset.
Så Persson sa: "de kvittar mej, för e de på de viset
så kan han ha si tavla kvar tess han blir snäll å mjuk,
— de drar le inte mycke färg te måla en sån duk!

Vår Bergström strök åt mej i fjor — förutan te å ljuga —
för sexti kronor jämnt, kuntant, bå uthusa å stuga.
Han måla både rött å vitt, me färg som sitter i,
då borde tio kronor ty för lite kludderi!"

Å därme' gick han hem te sitt, för han e prismedveten.
— Fast lite retlit va de allt me fläcken på tapeten.
Där skulle målarns tavla hängt, där ha ho gjort sej bra,
men när nu priset va så högt så feck de fälle va!

DEN BLYGE

En livskonstnär

Du gamle skämtare och livskonstnär
på dina krämpor inte jämt du rider.
En filosof, en sliten pensionär
som reumatismen har gjort sned omsider.

På parkens soffa ser jag dej ibland.
du lapar solen och du njuter snuset.
Med käppen som du håller i din hand
du ritat mönster i det torra gruset.

Du gläds åt livet på ditt enkla sätt
och fröjdar dej åt prakten på rabatten.
Du ser, hur rosorna stå grant och tätt,
och njuter skvalet från fontänens vatten.

En konst det är att vara solig jämt,
av livet har du lärt dej hemligheten.
Att dela med sig av vart lustigt skämt
men för sig själv behålla all förtreten.

den blyge.

EN SEDIGER KAR

Kal Viktor i Kärr va en fåordig kar
som alla såg opp te, å akta.
Den som frågten um någet feck sediga svar,
å orda kom stillsamt å sakta.
Betänksamt han körde sin schäcklige häst
å smacka, å ptoa, å styrde,
Vem kunne ha trott att bak hans gamle väst
så vådliga känslor de pyrde.

På nar sia dammen låg Högbackemon,
å där bodde sömmerska, — Lena. —
E förti års ungmö, me spänne på skon
å råsilkestrumper på bena.
Inte ante vi då att på tocket han såg,
men dit smög den skälmen um kvällen,
när gumma där hemma så oskyldig låg
å dusa å sov unner fällen.

Men nu e de slut — ni ha fälle hört
skandalen som hände i höstas?
För gubben Kal Viktor e ryktet förstört,
å sömmerska vill inte tröstas.
Di smet iblann buska, å haddet så rart,
— då hörde di prassel blann lövet —
"Kom me" — viska Lena: "tess allting e klart,
vi gömmer oss här ini skövet."

Å där fick di vara, å där fick di bli,
bå Viktor å sömmerskekraken,
för bonnen som råka å gå där förbi,
han stängde, å latte på haken.
Nu satt di där bägge å kom inte ut
ur skövet, där nattmörkret ruva.
Å då — i den natta — tog kärleken slut,
di frös, å di nös, å feck snuva.

När klocka på måndan mot matadags geck
då träffa vi på dem i fälla.
För oss va de nya bevis som vi feck
på allt de som kärlek kan välla.
Men nu går Kal Viktor där hemma igen
å smackar å ptoar på hästen.
Fast natta i skövet den minns han allt än,
— den skadan nog inte förresten!

DEN BLYGE

EN SAMVETSSAK

En strykarekatt

Lars och Hilda hade båda slitit ont med jord och djur. Skall ett lanbruk riktigt skötas är det ingen sinekur. Många trötta steg de trampat bakom plog och ärjekrok, litat blott till jordens äring, och sin kära sparbanksbok.

Nu var Gustav, sonen deras, bliven lika lång som far. Skulle gubben inte orka, tyngsta ändan själv han tar. Och de gamla nog med stolthet på sin granne pojke se: "Får han sej ett redit gefte, blir de folk åv honom me".

Men när så han fann sin flicka, blev det alldeles på tok. Hon var inte van vid lantbruk — hade ingen sparbanksbok. Gubben näven slog i bordet, gumman snyftade och bad. Gustav lyddes inte på dem, han var nitton år — och glad.

Hårda viljor kunna brytas, en allena är som rår, och en dag de stå förgrämda vid sin länge pojkes bår. Först av mor han dock tog löftet: "Lova att du Anna ger alla mína egna pångar, jag behöver dem ej mer."

Hilda sökte glömma löftet: Pångarna vi slitit för ger jag aldrig åt en slyna, som på grannlåt dem förstör. Pojkens feberfantasier vet ju ingen annan av, inga vittnen finns till löftet, som jag utav nödtvång gav.

Men en natt när gumman lagt sig, trött av tankar och av stök, fick hon, som hon själv berättat, utav Gustav ett besök. Ingen vet väl vad som hände, vad de taltes vid de två. Men långt innan dagen ljusnat, hade Hilda skorna på.

Lång var vägen intill staden, men hon gick med snabba steg. Och när banken äntligen öppnat, stod hon inför dörrn och neg, hostade och snöt sej lite: "Se kamrern, nu e de så, pångar som vår Gustav hadde, dem ska hanses Anna få."

DEN BLYGE

En da när Sofi skulle lätta på döra så feck ho ett ynkelit jamane höra. Å tänk, att på trappa så satt de en katt, å kveck som en pil in i köket han smatt.

De kan ingen tro va han snodde å gnällde. Men gumma tog fram lite gräddmjölk å ställde på spisen, te dess ho vart ljummen å go, å sånt e kalas för en katt må en tro.

Sen låg han ve spisen å slecka sej rener så pälsen vart snövit å blanker å lener, Å gumma ho sa, när han låg där å spann: "Han e då för innerlit goer å grann".

Å katten såg ut te å stanna å trivas, men skulle en klappan då ville han rivas. Sofi skämde bort en, å tog hans försvar: "Han menar et inte, han vill vara rar".

Iblann fick ho sitta um natta å vänta å gång ätter annan på köksdörren glänta, när katten kanhända stämt träff ve en sten me katta från granngård, som satt där breve'n.

Å glaare kunne en knappt inte se na än när han kom hem sen, å strök sej mot bena. Då va han bå fäjen å fägningasnål å ville ha grädde å mjölk i sin skål.

Nu gråter Sofi å vill knappt inte tröstas. Di hitta'n i diket här nere i höstas. Där låg han i gyttja så nerstänkt å grå, den snövita pälsen va blogfläckar på.

DEN BLYGE.

EN VÅDLIG FÄRD

Gubben Stark — som körde tåget — va en fin å prydlig kar, märke hadde han i mössa, å revärer här å var. Van att räkna i minuter, fick hans schema aldrig klicka, utan följde klart å redit gamla rovan i hans ficka.

Men hans lilla trinda gumma var utåv en annan sort. Tänk — ho va så taleträngder så ho maten glömde bort. De va vanlit att vi såg na komma rultanes å flåsa me sin gubbes middasförning, just som tåget hördes blåsa.

Men en da i värsta halkan, hadde Anna extra brått. Tåget som ho skulle passa hadde kanske redan gått. Si ho råka, kan en tänka, nära ord me Stava byta. A så va de lett å krånglit te få ell inunner gryta.

Framför låg den länge backen — ännå te station han går. Pojken skjussa na på sparken för att halka va så svår. Gamle sotarn kom i backen — de va lögn te kunna stanna — å han feck en slängd på bena så han föll i knät på Anna.

Först så vart han arg å rädder, men han lugna ner sej snart, för i knät på Starkens Anna, låg han både mjukt å rart. Får en sitta på de viset e de inte lönt en klagar, tocket händer minsann inte, gamla gubbar alla dagar.

Ja vill lova de geck unna, nu när de vart dubbel last. Sotarn kroka tag i Anna — Anna höll i korgen fast. Men de va ju så försmädlit — folket grina när di såg'et. Fast de töva minsann inte, för än di kom ner te tåget.

Gumma kunne knappast tala, ho va annatäppt å slut. Hennes gubbe nappa korgen, just som tåget ånga ut. Tack å lov! — sa Starkens Anna — de här va i sista stunna. Um en råkar vara sener, fordras de att de går unna.

DEN BLYGE.

Ett bimöte

De e inte rätt te å grina å flabba
åt andras malörer, ja vet fälle de.
Men rätt som de e kan mej själver de drabba
å då får di andri sitt nöje di me.

Si skollärarn hemma, en självgoer herre,
han tyckte att allting va galet beställt.
Så jämt når vi råkas predika han värre,
hur lantbruk ska skötas, å drivs rationellt.

Fast mest intresserad de va han för bina.
Han påstog att va som beträffa me bin,
så skötte vi dem så han rent måste grina,
Där låg vi minst hundra år ätter i tin.

Så sa han en da: Um de kan intressera,
så skulle um sönda en bikurs ja ha.
De e nya metoder ja ska demonstrera,
å lärdom e aldri just tungter te ha.

Ja va inte framme precis når de hände,
ja va lite sen, de e jämt ont um tin.
Men i skollärarns grinhöl ja stanna å vände
för lufta va full åv di argaste bin.

Vi har som ni vet, här en hoper me karar
som inte just krusar en tocken som ja.
Nu låg di å tryckte i diket som harar,
me öppsvällda näser, e helanste ra.

Kal Annersa Sven tvätta näsa i bäcken,
å skollärarn själv hōppa stolliger rakt.
Så dök han på huvet i hallonahäcken,
där låg han å gnydde, å jämra sej svagt.

De va en uppståndelse rakt utan ände.
Ja själv feck ett stick uppå nästippen min.
Fast rolit de va le ändå de som hände,
den stunna ja stog der ve skollärarns grinn.

DEN BLYGE.

ETT BOSKIFTE

Våra skarpa diplomater uti F. N. i all ära,
men av oss här uppå lannet, har di än en del å lära.
— Kan ni säga mej förresten, va di gjort på dessa år
mer än lyft den goa löna? — De e mer än ja förstår,
när ja lyssnar uppå pratet
å begrundar resultatet.

Inte e vi nåra änglar, vi har minsann också brister,
men vi visar bättre takter när vi löser våra tvister.
Vi går inte fram å åter, som en katt kring heter gröt.
Utan långa paragrafer knäcker vi den värsta nöt.
Vi e små i juridiken,
men rätt säkra i logiken.

★

Skräddar-Fredrik å hans Johan bodde ensamma i stuga.
Låten va ho — å skavanker — men för de så feck ho duga.
De fanns inget kök därinne, trångt å lett på alla vis,
men ve ena gavelvägga stog en gammal öppen spis
där di kunne maten laga
— Så di feck ju inte klaga.

Johan, som va själve kocken, stog för pannera å gryta.
Men när vällinge va vebränd börja gubben allti ryta,
svära illa å kassera'n, så te sist bröt Johan ut:
Laga maten själver gubbe, för nu har ja laga slut!
Ska du tröta jämt, å banna,
äter vi ur var si panna.

Sen så va de nog me pratet, Johan tog ett stycke krita,
å från dörra å te spiseln han ett streck behändigt rita.
Här går gränsen, gubbe lille, längre får du inte gå.
Bägge har vi del i spiseln, å i dörra likaså.
Gnället som ja jämt ska höra,
mataroa kan förstöra.

Ja så e vi här på lannet, händiga å resoluta.
De vart lugnt å tyst i stuga, alla stridigheter sluta.
När di ville någe särskilt, skrev di på en lapp e ra,
som di sen, när ingen såg'et, inve kokespiseln la.
Var å en si matta piska,
å sin egen tallrik diska.

Tänk um våra diplomater blåste såna klara toner.
Knappa in på sprit å fester, å på långa diskussioner.
Utan många paragrafer, visa Johan att de geck,
lösa slitningar å tvister, me ett enkelt kritestreck.
Men — um sånt di ämnar klara,
ska di nog från lannet vara.

Försutten lycka

Det står en ros ibland allt det trista,
en enda buske, bland hus av sten.
Var juli brukar dess knoppar brista
i röda knippen, på skranglig gren.

Då känns det konstigt i hjärtetrakten.
Till andra somrar har tanken vänt.
Där ej så sparsam var blomsterprakten
som här, på bakgårdens grå cement.

Jag minns ett brev som jag inte skrivit.
Jag minns en ros som jag trampat på.
Nu har en annans den gossen blivit
och jag är ensam, precis som då.

Nu får jag drömma, fast jag är vaken.
Min tanke fordrar ej häst och töm.
Den flyger högt över alla taken,
min stackars instängda bakgårdsdröm.

den blyge

Gamle spikpackaren

Du gamle hedersman! Den dagen är nu fjärran
när sista slaget på en spik du slog.
När sist du knåade med tunga kärran
och sista blosset på din pipa drog.

Jag minns dej väl, förvärcat och sned av gikten,
minns förskinnnet som emot benen slog.
Vår spik du packade, och skrev så vikten
med kimrök, blandad uti fotogen.

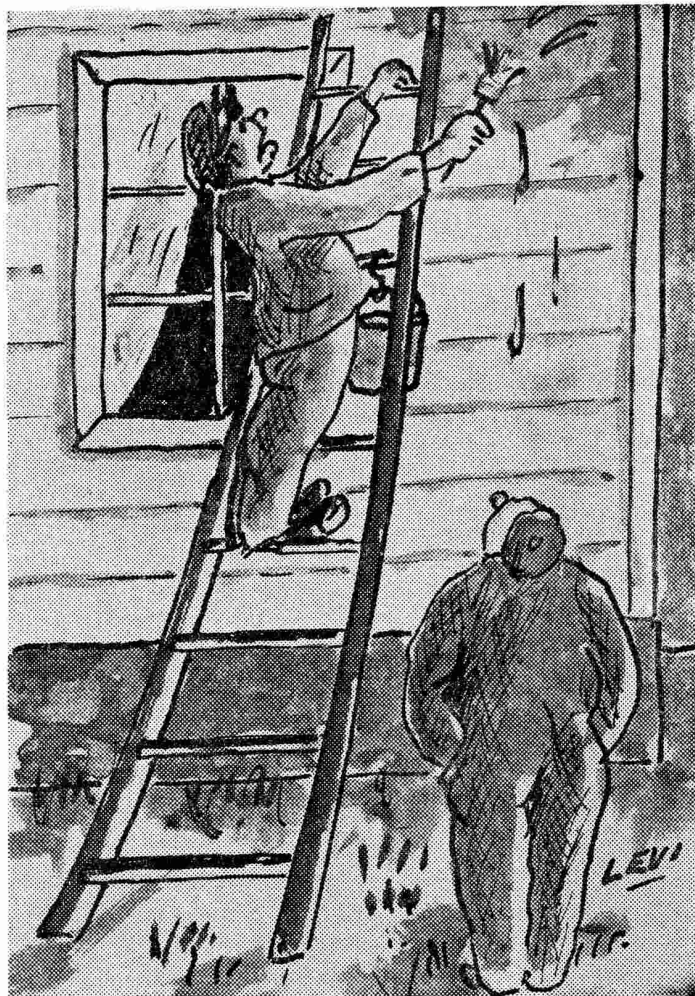
En last du hade, den dig hårt höll fången,
din kära pipa var din bästa vän,
och när den slocknat tog du strax med tången
en rödvarm spik och tände den igen.

Ditt liv var strävsamt och din lön var liten
och vägen, hem och bort, var lång att gå.
Din börs var oftast tom, din kropp var sliten,
och dina glädjeämnena säkert mycket få.

Nu du av fattigdom och slit ej längre lider,
den kära pipan fallit ur din hand,
och du har glömt oss, som i gamla tider
med dig och kärran gjorde våra hyss ibland.

DEN BLYGE

Gubben Persson målar

Gamle gubben Oskar Persson log belåtet i sitt skågg
där han stog, högst upp på stegen som va rest mot stugas vägg.
Målarburken hang på pinnen, pensel hadde han i hanna,
Färga täckte bra å redigt, bråra lyste riktigt granna.

Du förstår att de e bråttum — knappt ja hinner byta snus.
De går inte åv me inte te å stryka ett sånt hus.
Innan Tilda e tebakers ska ja gräja detta hära.
— Håll dej unna du därnere så du inte får på klära!

Ja ha länge tänkt te måla fast de inte vurta å.
Ja vill ha mi stuga röer — Tilda ho vill ha na blå.
Men nu ha ho rest te släkta å e borte nära dagar.
Här finns färg å penslar hemma å ja gör som ja behagar.

Här i gårn får Tilda lyda, här e inget pjåsk å krus
Ja e kar te själv bestämma färga på mitt eget hus.
Um ho kommer hem um månda å de artar sej te jämmer
slår ja näven hårt i bordet: Kom ihåg vem som bestämmer!

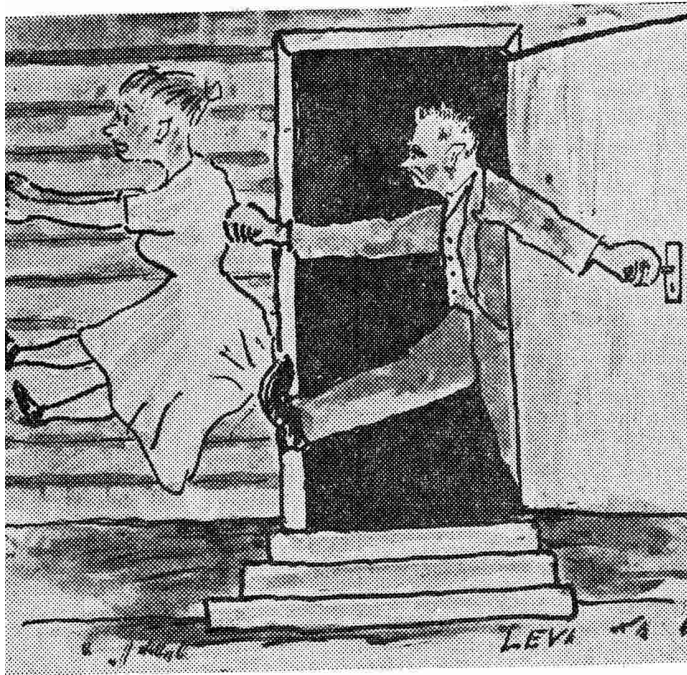
Ja vart riktigt imponerad: Tänk den Oskar, va han kan.
Ån så finns de dundergubbar i de gamla Sverges lann.
Tåcken lärdom får en gömma, den e inte tung å bära,
där har ja, å många andra, ett å annat te å lära.

Nåra dagar återåta slumpa de på nytt sej så
att ja fram på återmiddan kom att åt de hållet gå.
Emot himmel som va mulen, regnetung å rätt så gråer
såg ja Oskars gamla stuga, lysa vackert — himmelsblåer.

DEN BLYGE.

Hennings hushållerska

Mi klocka ho råka å stanna e vänning.
Ho trängde te smörjning å rensning ett tag.
Så ja loma åv bort åt grannbyn te Henning,
han pillrar me tocket, fast syna e svag.

Han satt der ve bordet blann hjul å mojänger,
ja kom precis lagum, för kaffet va klart.
Så han røjde unna blann prylar å tänger,
å satte fram koppar å dopp i en fart.

"Ja e ensammen sa han: å de ska vi fira,
lägg i nu, å doppa, å ta åv mitt brö.
Ho reste te Stockholm i går, mi Elvira,
me hele familjen, som ja skulle fö.

Ja hadde annons, å Elvira ho svara,
ho kom å ho smila som fruntimmer gör.
Men för tåckena damer dej nådligt bevara,
sen dess va de slut me mitt goa humör.

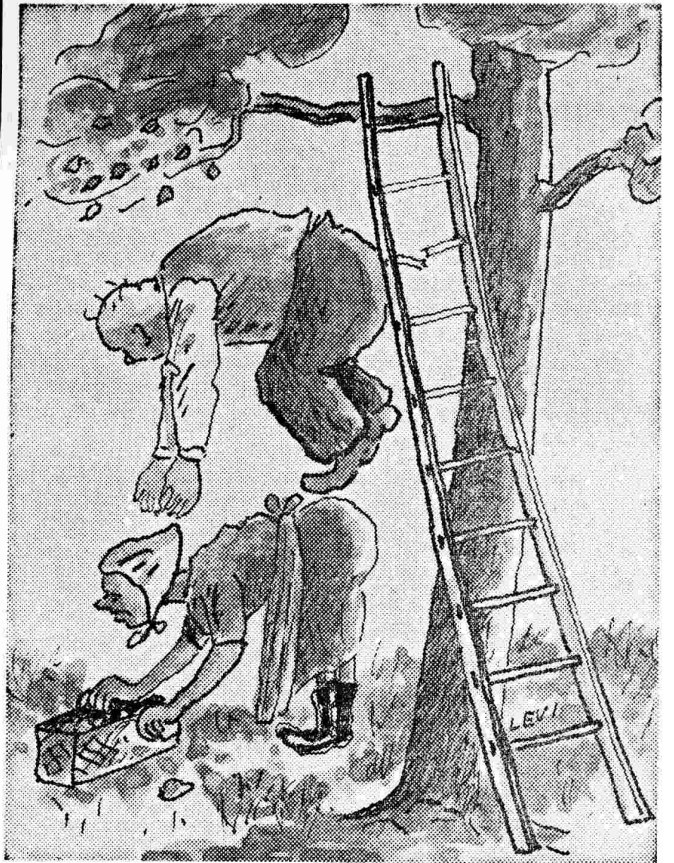
De va inga måtta på hennes bekanta.
För jämna de glappa å slog i mi grinn.
Di ville ha husrum, di sprang här å ranta,
mot slutet så bodde ja själver på vinn.

Ja e snäll som du vet, men blir tålamat trutet
då ilsknar ja te, å de utan allt slarv.
Så nog vart här städat å tomt emot slutet,
når käppen fått valsa å gå nära varv.

Si me fruntimmer e de precis som di klocka.
Di e knepiga nog te å kunna förstå.
Å lätt för å stanna, de har alla tocka,
men smörja de fordras ifall di ska gå".

DEN BLYGE

HÄNDELSE OM HÖSTEN

Per Agust Blom, i Snytebo,
å hanses Anna Lena
di stog inunner peratret
å kika opp blann grena.
I år slog frukta te rätt bra,
di hadde korgen fuller.
Å högst i toppen — retlit nog —
satt ändå kvar en kuller.

De e allt synn — sa gumma ho —
på såna rara pera.
Men tret e mursket, å för högt,
så dem får vi cidera.
För um du går å drumlar ner
å rent åv mister livet,
så blir ja åv me din pension
de e ju klart å givet.

Men gubben va en envis kropp,
som gubbar brukar vara:
Ska pärona få ruttna bort?
— de skulle fattas bara !!
Den länge stegen som ja har
han räcker opp te toppen.
Å än så e Per Agust Blom
rätt mjuk i gamle kroppen.

Men pinnen som han trampa på
han råka te å brista.
Den resa som han gjorde ner
ha kunna blitt hans sista.
Fast rätt så mjukt han föll ändå,
de va en tröst i sorgen.
Rätt över Anna Lenas rygg
där ho stog böjd ve korgen.

Nu ligger gumma i si säng,
bå öm å leabruten.
Men gubben han e lika gersk,
å lika vig i truten.
Si kvinnfolk — säjer han — e skräp
te ha när di blir gamla.
Di ska nog vara i sitt kök
når frukta börjar ramla.

HÖGTIDSTALET

Gubben Agust — våran granne, fyllde sjutti förra våra.
— Fast de kan nog ingen märka, att han e så pass te åra.
Slängd i politiken e han — ja ha sagt te mor iblann:
Sannerligen, du Johanna, han ha dugt te riksdasman.

De e klart, när vi feck höra att han skulle te å fylla
ville vi, hans närmsti grannar, också vara me å hylla.
Vi la hop så att de räckte bå te roser å en vas,
som vi skulle överlämna när han hadde sitt kalas.

Men så frågte Johan Svensson: Vem ska hålla högtidstalet
när vi överlämnar vasen, så de inte blir nåt galet?
De förstår en att här kommer djupa gubbar hit den dan
å de gäller för oss bönnen te å bräcka dem från stan.

Alla slog me bägge hänner: Ja e inte taleträngder,
nej den ende e nog Kalle, han som jämt ha vari slängder
me te skriva vers å tocket, han ha talegåva fått
å kan hålla tal för Agust så vart öga ska bli vått.

När ja hörde tocka lovord vart ja rördet, å förlägen:
De förstår ni allt govänner, inte e ja angelägen,
men te vara så betrodde e ju hedersamt å rart,
så ja vill ju inte neka, när ni ber mej, de va klart.

Ja så kom då högtidsdagen, ja tog på mej höge hatten.
Talet ha ja lärt mej hemma så ja kunnet som ett vatten.
Gubba myste: Ja du Kalle, nu så vill vi riktigt si
att du sköter dej hos Agust, så vi slipper skamsna bli.

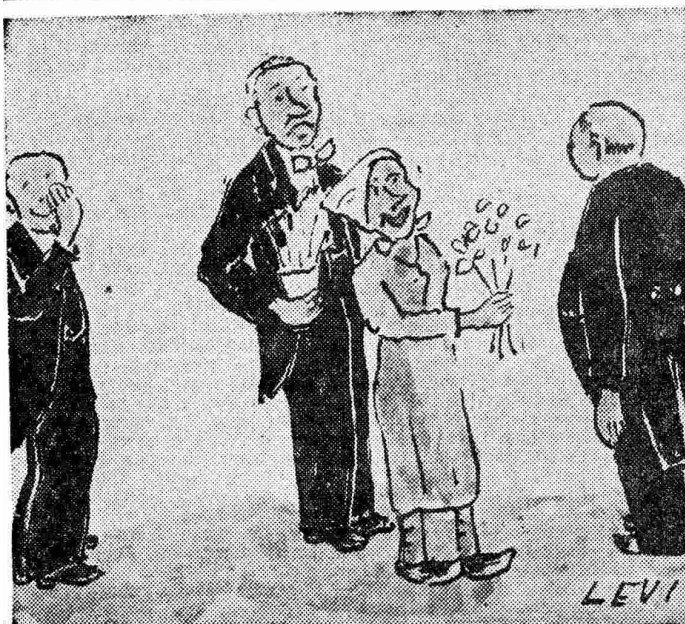
Ja klev fram, å harska lite — för de va förkylningstider,
å när ja fått putsa näsa kom ja le igång umsider.
Fast de mesta ha ja glömmi när ja väl gått hemifrån
så de va allt lite trassliit innan ja feck fatt på trån.

Just då ryckte de på dörra, in kom gamla döva Britten
me en rosekvast i hanna — ho klapp åv mitt tal på mitten.
Hennes enda tann ho glappa som e synål, opp å ner,
ja bjö te å höja rösta, men då skrek ho desto mer.

Kära nån va gubba fnissa å feck rolit denna stunna,
när te sist ja, tyst å snopen, tog en stol å drog mej unna.
A när gumma änteligen hadde sluta å vart tyst
ga ja Agust vas å blommer men feck inte fram ett knyst.

Gubbar kan allt vara lea, de ha ja då fått besinna.
Som nu Johan, när ja mötten i går aftne här ve grinna:
Nästa lörda fyller Olle, å på tisdan hanses fru.
Vem ska hålla högtidstalet — döva Britten — eller du?

DEN BLYGE

I BLÅBÄRSSKOGEN

Di gick i blåbärsskogen å krökte ätter bär,
fast de va dålit um dem — nåt enda här å där.
— Si gubben han va tokig, precis, i blåbärskaka
å gumma hadde lova te köpa jäst å baka.
Men nu när de va dålit å inga just di fann
så vart di ännå osams, å skylldet vann på ann.

"Du ska då också ränna där sämsta marka e,
här e ju bara läger, å kärr å stenavre".
— fnös gumma där ho trampa i riset å blann stena,
— å som ha sa't så sjönk ho i dyen, jäms te knäna.
"Oj oj, min arme krake, en token kar en har,
— nu stjalpte ja ut bära — ja har rakt inga kvar."

Visst va de synn um gumma, å sanning de ho sa
så gubben skulle inte ha skratta — tycker ja.
De ska en inte göra — å han fick också straffet —
han tappa termosflaska me goa bönekaffet.
A själv stog han på näsa blann bråten i e grop
me allihopa bära som han raka hop.

"Nej, vi går hem sa gubben, när di te sist kom opp,
nu e vi utan kaffe, då e de inget hopp,
vi följer den här stigen, här genum krösariset.
— Du stolle där, sa gumma — nej inte på de viset,
då kommer du te Bygget, å aldeles på sne,
— hur skulle de ha gått nu, um inte ja va me?"

Men gubben ga sej inte, han va en envis kropp,
å när di trätt e vänna så ga le gumma opp.
"Va ska sånt folk i skogen som inte hem kan hitta,
di kunne lika gärna ve kokespisen sitta.
Men skylldet dej själv, din stolle — nog vet ja var ja bor,
— De vet ja me, sa' gubben — å lycka te nu mor."

Men när de gått en timme, å kanske mer än så,
så mötte di varara i skogen båa två.
Men Anners Gustavs Emma ho kom me bäarakorgen
å visa dem te rätta, å gjorde slut på sorgen.
Fast lite snopna va di, å tysta, båa två,
— de va le heller inte precis te undra på.

DEN BLYGE

I rosetin

Ni vet att i juli e rosernas ti,
då blommar de fint hos min granne.
Ja stannar iblann när ja går der förbi,
å får mej e språkstunn me Manne.

Han går der å pysslar, så frodig å fet,
å bjur sina roser på vatten.
Ett paradis e de bak Mannes staket,
me färger å grant på rabatten.

På vägga der har han e klängros så stor
me blomster bå dubbla å fina.
Så här fram i juli ja nära på tror,
han älskar den mer än si Stina.

De e rolit te råkan, han e en filur,
å inte just lessammer håller.

Politiken gör människa grinig å sur
men åv blommer å sånt blir ho snäller.

Vi går der å språkar, å glär oss åt de,
att rosera hans e så fina.
Fast, — liti grann retligt de kanske nog e
att hanses e bättre än mina.

den blyge.

I SOMMARTORKEN

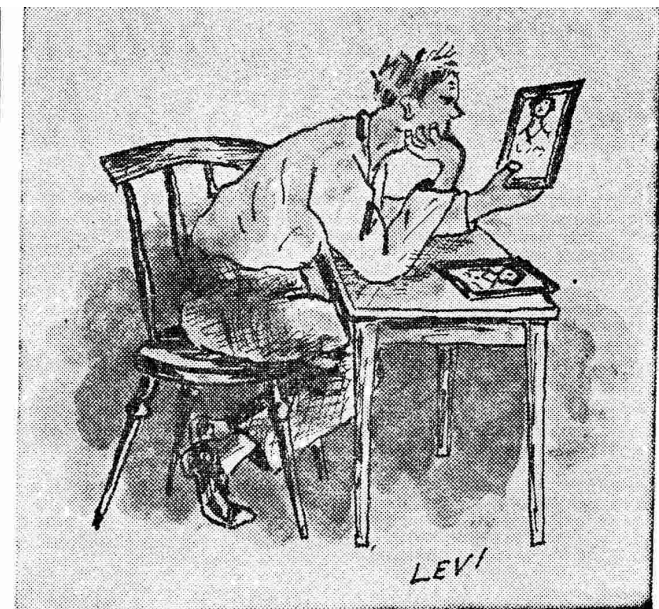
Ja kära go vänner hur ska de här sluta?
Ja går här i hagen blann buska å röjer,
å fast ja lagt åv bå kalsonger å tröjer
så e de så varmt så ja svettas för sju.
E rediger fredagarsblöta just nu
de e va vi skulle behöva.

Ja tror att vår Herre glömt åv oss direkt.
I källa därhemma, som aldri tröt vatten
finns knappt inte vått så det räcker åt katten.
Vi ha inte blött oss — Johanna å ja,
på tre vickers ti, nåen endaste da.
Ho e som en granbark i syna.

Mitt ärtelann änma som flämtar i värmen.
På lycka står havern bå korter å tunner,
å jolpärstjälka har inget inunner.
Men bleve de regn nåen endaste da
de kunne nog räddas, de lilla som va.
Fast på tocket e inte te tänka.

Va nu då! Minsann, tror ja inte de stänker.
Jo de va just fint, — ska nu klövern bli våter?
Um ja vari så klok så ja satt en i säter.
Jo de ska ja säja, nu tjocknar de på,
nu ska en få si de blir regnever å,
De kunne ha hållt sei tess torsdan.

den blyge.

I VALET OCH KVALET

De går inte längre, de måste bli slut,
ja e i e rediger knipa.
Å hur den här härva ja ska reda ut
e inte ja kropp te begripa.
Ja river i håret, ja tänker å grunnar,
å knappt att de släpper den stunna ja blunnar.

I sju år, te Jul, ha nu stadt ja gått
me grannbonnens långa Sofia.
Å så ha ja hängla förstås lite smått
me skomakarns Anna Maria.
De e inte lätt ska en tro, alla gånger,
en får tänka sej för, så en inte blir ånger.

Si tar ja Sofia då vet ja ändå
att då e ja redit försörjder.
Då köper ja bil, som på logen ska stå
å borde allt känna mej nöjder.
För pengar de har ho så riktigt de dräller,
nog kan ho betala kontant um de gäller.

Men nog e de konstit — de drar allt måtro —
te skomakarns Anna Maria.
Ho går där så innerlit miller å go
å undrar hur snart ja ska fria.
— De skulle ju aldrig bli tu tal um saken
um inte ho vore så fattiger, kraken.

Å nu vill Sofia ha svar, å beské,
för ho ha blitt trött på te vänta.
Å Anna Maria ho säger, ho me,
att äss ho ska vara mi jänta
så e ja allt bringd te förlovningsring ge na,
för Kalle i Nygårn vill också bli ve na.

Så står de å väger me mitt frieri.
Ja tänker på husa å skogen,
å penga ja får um Sofia blir mi,
å bilen, så blanker på logen.
Men skarper de e ho, å nåsa e långer,
ja kanske får ångrat ändå — många gånger. —

Men Anna Maria e snäller å bra,
å så har ho så lätt för å skratta.
Fast lika så fattiger e ho som ja,
— precis som e torparekatta.
— Ja grubblar så håret ha börja å gråna,
De kanske va klokast te hoppa i åna.

DEN BLYGE

I vårbrådskan

E lärka ho hang unner himmelens sky,
ho spelte å sjöng över Rikebo by.
Då feck ho si traktorn der nere på jola
så röer å granner i förmiddassola.

Han puttra å hosta men drog rätt galant
e harv över åkern, från kant å te kant.
De geck så bå dammet å småstena yrde,
på traktorn satt rike Per själver å styrde.

Å lärka ho kvittra sin vackraste vers
men gubben han kryssa der, härs över tvärs.
Han greja me spaken, på traktorn som blänkte,
på lärka der öppe han rakt inte tänkte.

Du va, tänkte lärka, en kånstiger kröpp
som inte en gång gitter titta hit öpp.
De lönar sej dåligt te sjunga å mola
för dej, um du bara ska titta mot jola.

Så lärka ho gjorde en lov över byn,
te Anners, som geck der å rota i dyn.
Så sakta å sävligt sin grälle han körde,
ptro, stanna ett tag, va de lärka ja hörde!

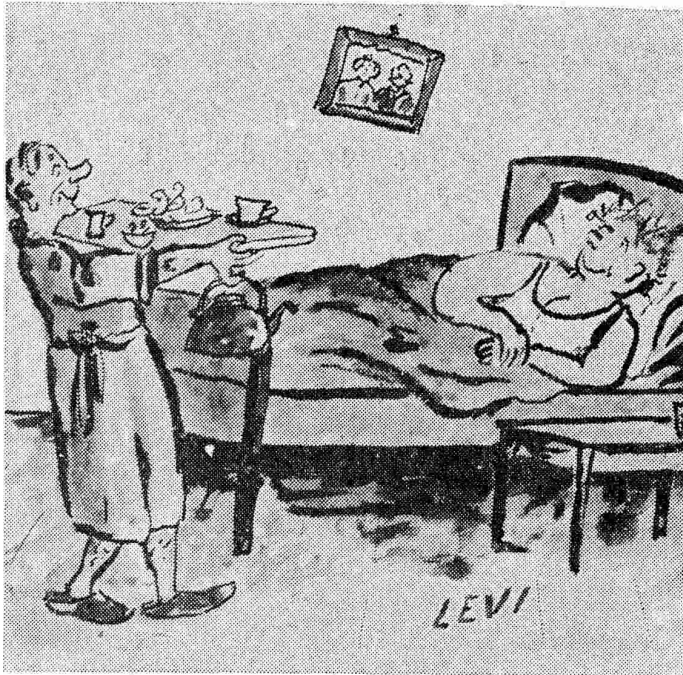
Visst e de le bråttum när havern ska ut
men vi rätar på ryggen å tar en minut,
de lättar i bröstet te höra na sjunga,
å skora en går me känns inte så tunga.

Ja har ingen traktor men hinner ändå.
Du e bara en häst, å ja gammal å grå.
Men vi lyssnar på lärka å njuter åv sola,
de e inga brådska ... nog hinner vi jola.

DEN BLYGE

Kaffe på sänga

*E gumma, som lite äv varje begrep
ho sa: Ja ska lära dej pójke ett knep.
När gifter du blir å di fruga ho gnäller,
du kaffe å bullar på sängkanten ställer.
Då blir ho så snäller.*

*Ja tänker iblann: Den gumma va klok.
En säger ett ord, å så går de på tok,
å förr än en anar i staken de brinner.
Men de lenar så ljuvligt när kaffetårn rinner.
Förtreta försvinner.*

*Nu ger ja receptet åt vem som vill hat.
Ja vet att de hjälper, å botar för gnat,
långt bättre än dyrbara droppar å piller.
Men akta dej noga så inte du spiller.
för då blir ho viller.*

den blyge

KAL-NILSA-ANNA

Känner ni Kal-Nilsa-Anna?
Prydlig, exemplarisk,
nästan idealisk.
Inga enda lita granna
utåv lort, får finns hos Anna.

Sist te lägga sej um kvällen,
först te vara vaken.
Ja vill si på maken!
"Du Kal-Nils, var gla, å buga,
som ha fått e tocka fruga.

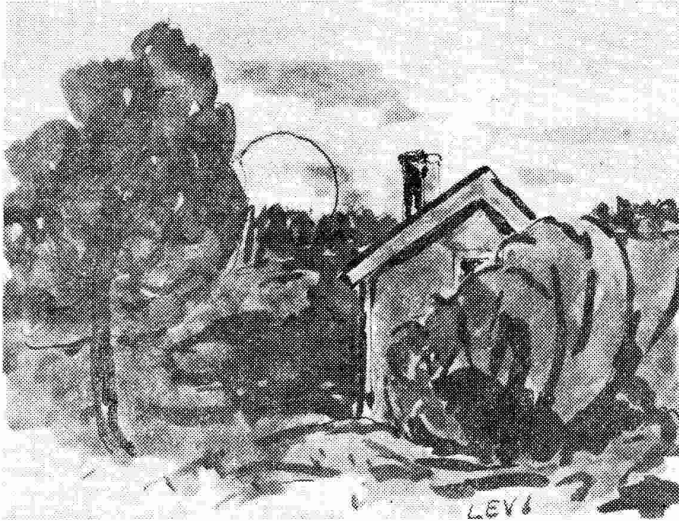
Jojomen, de kan så tyckas.
Men den arme sjäten
verkar knappt belåten.
Skjorta hans e stärkt å snygger,
men han själv e skrämmd å skygger.

Stackarn, han e jämt i vägen.
Hur han torkar foten
tar ho surt emot'en,
ger'n förmaningar å skäller.
Han får tiga å va snäller.

Du beskedlige Kal-Nilsa!
— Främling i di stuga.
..Ännä rädd för fruga.
Knuffader å obemärkter.
— Men di skjorta den e stärkter.

den blyge

KVÄLL I AUGUSTI

Nu vandrar året stilla mot höstens mörka fas,
augustiskymning tätnar omkring husen.
Och nattens fjärl svirrar mot rutans blanka glas,
att bränna sina vingar emot ljusen.

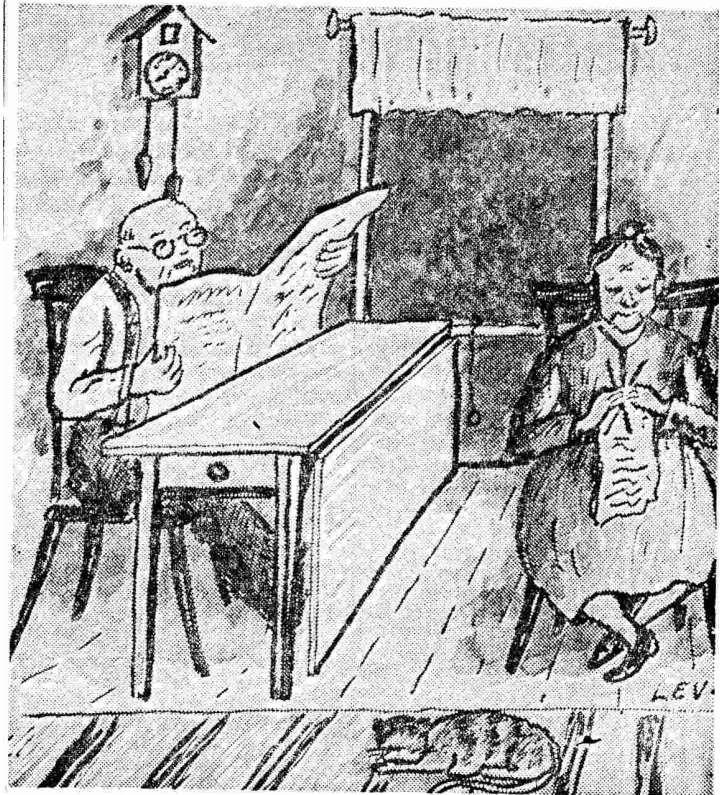
Hör gräshoppssången gnisslar i häck och dunkla vrår,
Den tjusar såsom trastens spel om våren.
Augusti höga visa, som genom kvällen går,
från syrsornas orkester uti snären.

Var hälsad mörka afton, med charm av annat slag
än junikvällens yra ungdomsnycker.
Du är en stadgad kvinna, med mognade behag,
som inga ålderskrämpor ännu trycker.

I kväll är gott att minnas den tid som var förut.
Att tänka på vad allt som blev oss givet.
Men gott att inte veta när skönheten tar slut,
och inte vad på nästa blad står skrivet.

DEN BLYGE

KVÄLL I STUGAN

De skummar på i stuga hos Kalle å hans Stina.
Hö vrir på lyseknappen å rullar ner gardina.
Därute è ett väder så rent en sej förfasar,
i kväll è synn um alla som utan husrum masar.

Vè gamla fällbordet där sitter far å läser
um hur di stori tampas, hur allting pyr å jäser.
Å borti spislavråa där ligger gråa katta,
ho kurrar å ho spinner å har èt rart på matta.

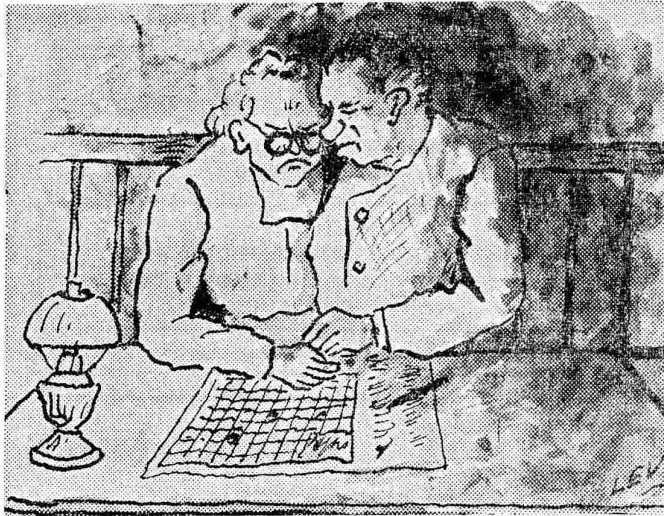
De è så lugnt i stuga, en hör hur klocka tickar,
å stickera som slamrar när mor på kofta stickar.
... Du, Stina, säger Kalle: Gör inte dån så långer,
du hørde klockegöken ... nyss gol han åtta gånger.

Här går dè bra tè trivas när vinterkvällen skymmer,
så långt från stora världens intriger å bekymmer.
Di har èt rart i stuga, di sover gott um natta
bå Kalle å hans Stina å deras gråa katta.

DEN BLYGE

LÖSA KORSORD

MASKROSSOMMAR

Å gubben satt i köket, me läselampa tänder.
De spraka borti spiseln av feta granebränder.
I hörnet dåsa katta, ho spann å haddet bra.
De va e tocka stunn som vi bönnen sällan ha
här på lannet.

På bordet låg e tidning som gubben ha studera.
Han klia sej i skägget å grunna, å fundera:
"Ett redit korsol e de, te vara brett å stort,
men fly mej päen Lotta, de här ska snart va gjort,
var så säker".

Han vätte pennastumpen å knäckte te å plita.
På snedda å på tvära han kråkfötter rita.
Men vrängt å krokrit va de, å inte lite lett,
så gubben vart nervöser, å både arg å svett,
där ve bordet.

"Tänk um du vore hjälpsam, ett enda litet tecken",
sa han te sist åt gumma, som värmd e grisadrecken.
"De e ju stört omöjligt te fåt te gå i lås,
å grisen svälter inte, där ute i sitt bås,
än på länge".

Di satt nog ett par timmar å hjälptes åt å grunna,
fast de va svårt för gumma te låta bli å blunna.
Te slut ho börja nicka, å gubben likaså,
å de stog inte um förn di snarka bågi två
rätt ordentlit.

Men klocka geck på vägga, å dagern börja ljusna,
å när te sist di vakna så va di ännä frusna.
"Men kära nån, sa gumma, va klocka ho ha gått,
å lille grisastackarn som ingen mat ha fått,
där i stia!"

Så tog ho gubbens tining å skrynkla na i hanna,
å tände sen i spiseln inunner kaffepanna.
"Ja tror att de får vara me korsola du Far,
sånt passar bäst för stadsbor, som goa stunner har,
titt å ofta".

DEN BLYGE

Nu lyser solen festligt ifrån söder
på dikeskantens gula tusenbröder
Förutan hämningar de breda ut
sin gyllne matta utan synligt slut.

Det är ju också ett beviljat väder,
precis ett sådant som en maskros gläder.
De gilla dåligt att i regnet stå,
då verkar hela slänten plötsligt grå.

Här trivas ungarna så gott i solen,
— vad gör det om man får en fläck på kjolen
när man får plocka blommor som man vill
och överflödet ändå räcker till.

De grinar kanske åt den beska saften
men binda kedjor av de långa skaften.
Den minsta kramar en bukett så stor
som själv hon plockat och skall ge åt Mor.

Och Mor hon ställer dem där solen lyser,
men Far förstår ej sådant, utan fnyser
och muttrar väl om kvinnfolk några ord,
som ställer ogräs på hans fönsterbord.

Se karar blev tyvärr ej alltid givet
att rätt förstå det sköna här i livet.
De trampar blommor med sin fot att dö,
och lämna ensam mången fager mö.

Nej, endast ungar kan nog riktigt fatta
den gula prakten i en maskrosmatta.
Var därför tacksam om du ännu har
en smula inom dej av barnet kvar.

DEN BLYGE.

MI KROKIGA Å

Bakom gyttjiga stenar å lutande aiar
ja hör hur de kluckar där nere, å skvalar.
Där rinner ho fram mellan älgräs å strå,
så mörkbrun å stillsam, mi krokiga å.

På nar sia skriker e ensammer fåra,
å bofinken slår för si hona å snåra.
De prasslar å gnyr, de e rosamt te gå
å trampa i vass längs e krokiger å.

De e precis inte så mycke som händer,
i solskenet blänker två klarblåa sländer.
Kanske slår där i göla en mört, eller två,
å gör var sin ring i mi krokiga å.

I lugnvattnet sir ja e krusiger strimma
de e ätter sorken som nyss ja såg simma.
Just nu slank han in där, så ljudlös å grå,
blann rötter å sten i si krokiga å.

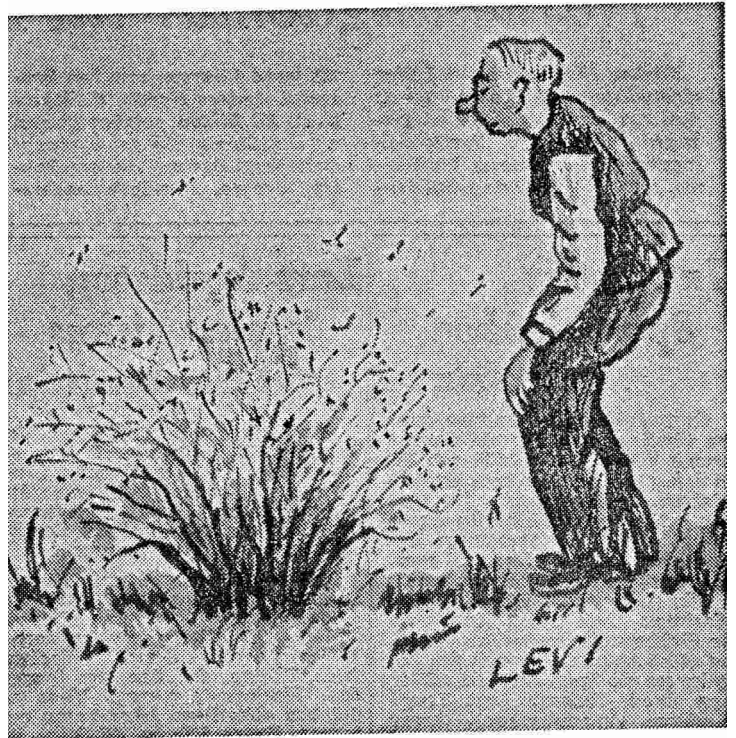
Ja tror ja försöker ett kast här ve ala,
här står de nog abborrar, feta å hala.
Di e inte stora, men goa ändå,
di fiska ja får i mi krokiga å.

Här gick de en stig som va trampad å sliten
åv barfotafötter, den tin en va liten.
Den finns inte nu, men ja hittar ändå
så innerlit väl ve mi krokiga å.

De doftar så rart ifrån lövet å stråna,
de känns som um livet stog still här ve åna.
Å innerst så e en den samme som då,
när en sprang här som pojk ve si krokiga å.

DEN BLYGE

Min krusbärsbuske

*Du är väl ej den borne eleganten
som röda rosor i ditt knapphål bär.
I täppan har du fått en plats på kanten,
— en vardagsbuske blott — en proletär.*

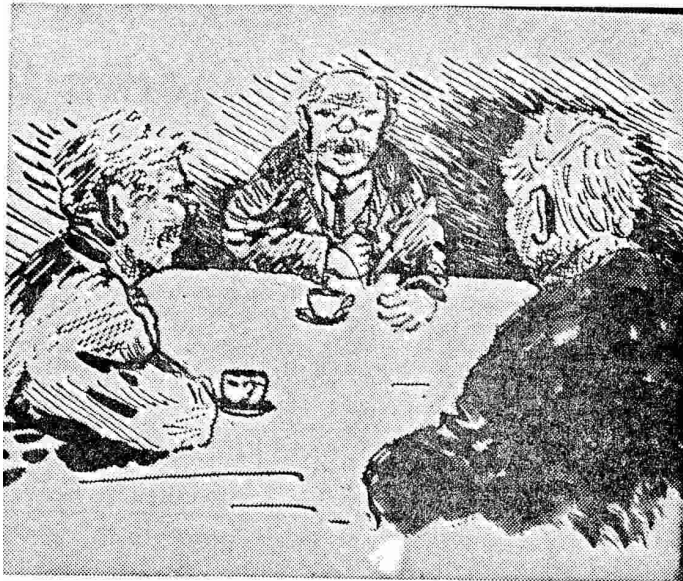
*Din gren är skranglig, dina taggar sticka
och dräkten enkel fast i blom du står.
Men humlan älskar att din honung dricka
just nu när bladen dofta tidig vår.*

*När sommarn kvällas skall min gom förnöjas
av det som blivit utav blomstren här.
När dina grenar emot jorden böjas
av solskensmättade och tunga bär.*

*Nu lyser solen över torftigheten,
jag inte taggarna, men glansen ser.
Du blir en bild utav förnöjsamheten,
som inte fordrar — men så mycket ger —.*

DEN BLYGE

MODÄRN POESI

Vi va hem te Johan på bjudning i går
... si de è på de viset att gubben fyllt år ...
å när en löst in sej å gett på hans lista
så vill en förstås inte bjudninga mista. !

Nu è han en redig å tänkande kar,
kanske rentäv den djupaste maffen vi har.
Um gammalt som varì berättar han gärna
men han gillar precis inte allt de modärna.

A hur vi nu prata å åt å stog i
så kom ja te säja: modärn poesi,
va è nu din åsikt å kan du förklara
så här på en höft va nu tocket ska vara.

Han grubbla è stunn å såg djupsinnig ut
å rev sej i huvet å sa så te slut:
De è känsliga saker ... ja bävar å fruktar ...
en ska inte peta i tocket som luktar.

Men de finns sänt di kallar modärn poesi,
è samling me ord utan innehåll i.
Vi tragglar å läser, vi river i håret
men ingen här ute på lannet förstår'et.

Visst è vi poetiska, redit ändå,
men vers vill vi ha å på rim ska de gå.
Si Karlfeldt å Fröding å vår Jeremia
de è sänt vi begriper, å sänt vi kan lia.

Modärn poesi skulle bort ... å förbjus ...
sa Johan, å tog sej en rediger smus.
Di skriver så ingen förstår va di menar,
vi tigger um brö å så ger di oss stenar.

De va djupa å ärliga ord i hans mun,
sa vi, när vi knalla oss hem um è stunn.
De è huve på Johan, han spar inte kruket,
vi vill si på den präst som så bra lägger ut èt.

DEN BLYGE

Mor Klaras pion

Mor Klara ho har en pion i si täppa
å den han e granner, å de me beské.
— En kan allt förstå ifall gumma vill skrappa
e smula me busken, så fin som han e.

Där sir en att passning å ansning de hjälper
— ho rensar ikring en varendaste da.
A både de ena å andra ho stjälpel
på busken, så han ska stå fett å ha't bra.

Men så e han då också så trinner å runner,
å full utäv blommer å illanste rö.
A själv ha mor Klara satt stötter inunner
så inte den stackarn ska fläkas — å dö.

De blir e så ljuveli doft ini rumma
ifall att e blomma nån gång ho ger bort.
Fast då får en ha lite tumme me gumma
för hennes pion e en särdeles sort.

Nej, te födelsedan ska ho blommera spara,
då tar ho di bästi å sätter i vas.
De osar som herrskap i stuga hos Klara
när sen ho på aften ska ha sitt kalas.

Men busken på rundeln e skövlad å tommer,
han sir lite ruggiger ut där han står.
Fast än blir de sommar å än blir de blommer
te dofta på bordet när mor fyller år.

DEN BLYGE

För sej själva, på en holme, Niklas å hans Ida bodde. Han va kantare ve säga, å varenda da han rodde ner te brägårn i si eka. Vintertia, när de bar, geck han me si mataväska. Niklas va en punktlig kar.

Så flög högfärda i gubben, å i Ida sammaledes, så di köfte aktersnurra utäv märket Aquamedes "Stackar den, må slita korppen me te kava jämt, å ro. När de finns modärna medel ska di nyttjas ög, må tro".

Niklas satte sej te rätta — öppna kran på oljeröret — tog sej så en pris ur dosa, å röck te ett tag i snöret. De vart fart på ekeskrället, som e kula bar de å. Ida ännå skalv på brygga där ho stog å titta på.

Motorn smattra riktigt festlit, Niklas njöt på aktertofta: "Sån hära goa turer kan en få nu, titt som ofta. Runt kring holmen nu me samma ja ett ärevarv nog tar. Ida står le kvar på brygga å vill vinka åt sin kar.

Ja de va en tur för herrskap, sola sken å vattnet fräste. Men när Niklas tänkte stoppa, inga goa ol han läste. Nej, te stanna Aquamedes de va han då inte kröpp Motorn snurra bara värre, eka gjorde stora höpp.

Gubben rev de gråa håret, vre å skruva, skrek å fäkta. Ida stog på klappebrygga, skrek ho också allt ho mäkta: "Kan du höra va ja säger? Du ska stänga oljekran! Eller tänker du å köra runt kring holmen hele dan?"

Men de va ett tocket buller så att de va lögn te höra. Varv på varv de geck kring holmen, Niklas kunne inget göra. När bensin va slut i tanken klev han änteligen ur. Folket stog på lann å hurra, gubben va bå arg å sur.

Ungar tröttnar minsann inte när di någe får te älta å di har e smådevisa som han har rätt svårt te smälta. De e lett te jämt få höra, fast han börjar å bli van: "Hör du va ja säger, Niklas? Du har glömt te stänga kran!"

DEN BLYGE.

Nu sitter katta på vebotaket, ho sleckar värpälsen finer, en får ta reda på värmesmula när sola äntligen skiner. Ho håller ögat på grannaskatten, va kan den stackarn nu villa? Han står å skrubbar sej emot knuten, å ser mot taket, å låter illa. Nej här e rart uppå vebonocken, här har ja utsikt, å varmt å bra, å katter finns de så en kan välja, den förste büste ska ingen ta.

I öppna fönstret, på södergaveln, där står e rörosig flicka, Ho ler så lycklig, nu kommer våra, när blan å knoppar ska spricka. Stå på dej Sara, där oppå taket, än kan vi välja e smula, nog e de ljuvligt att vi e unga, å inte gamla, å inte fula. Vi sir oss för, å vi tar'et varligt, när en e ung ska en vara gla, å dumma katter, å unga pojkar, vi kan få nya varannan da.

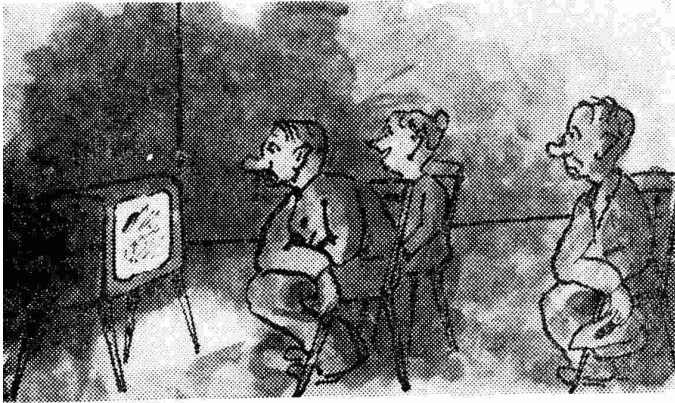
Men gammelgumma där uti köket, ho plågas åv rematisten, um benet har ho en yllehalsduk som håller värmen um vristen. Ho blinkar misstroget emot sola me öger, röa å sura, si ho e gammal å van, å kloker, å inte lätt just te lura. Stäng fönstret flecka, du blir ju kaller, hör va ja säger, å vånna sen, än får vi snö, å än blir de ovär, de känns minsann i mitt onna ben.

Av fönsterdrag får en gikt i bena, å krumma fingrar å händer, å um du leker me ell å kärlek så går de lätt å bli bränder. För ätter marssola som nu skiher, å fleckefnitter, å kattelåten, så kommer säkert som punkt i körka, bå uggleskriket å gummegråten. Nog finns de sänt som en kunne ångra, å ville ändra, de e då visst, men ja får dras ja, me gamle Kalle, å me min envise rematist.

den blyge

NÄR GRANNEN FÅR TV

De modärna, å nya som finns här i tia
hä förr aldrig rört vasken Kal eller Fia,
men nu pekar en TV-antenn emot skyn
på stugtaket deras, där längst bak i byn.

De e klart, när ja hörde di köft sej en tocken,
så leta jag reda på käppen å rocken
så fort ja vart ledig, å kunne bli fri.
Ja tänkte: de här kan bli nöjsamt te si.

De yrde å snöga rätt duktigt den kvällen
å snön låg i driver på somliga ställen.
Men mitt i de svåra så va de mitt höpp,
att kommer ja fram får ja kaffe me döpp.

Men ja känner mor Fia: Ska ho ta emoten
då får en allt torka sej riktigt um foten,
så ja borsta snön utåv armar å ben,
å ställde galoscherna snällt utpå sten.

Ja lyfte på klinka: Go aftan go vänner,
de e bara ja som e ute å ränner.
Nu ska de bli trevligt te språka e stunn,
å få lite kaffe, som värmer i mun.

Ja vart ännå snopen när ingen mej svara,
di satt der i mörkret å stortitta bara.
Ta stoln der å sätt dej, å tig sen e stunn,
se Fia te sist ho, å snörpte på mun.

Si, nu tog han ett mål, den der svartgule backen,
men de e inga takter i hejareklacken
skrek Kalle, ja undrar du mor hur de hära ska gå.
Fast ja tippas allt oavgjort, två emot två.

Ja sa för mej själver: va e de för nytta
me TV, när vännerna blir som förbytta?
När di inte vill prata e endast stunn
utan blänger så fort en ska öppna sin mun.

E de någe sätt te ta mot sina vänner?
Precis som en slusk, som en knappt inte känner.
Nej, ja nappa mi mössa å tänkte som så,
um de här ska ja skriva en värns eller två.

DEN BLYGE

När grannsämjan tryter

En bit från vägen bodde skräddar-Nisse
me si Sofi, å deras nio små.
Å gamle byasmen å hans Gustava
di hadde gavelrunma oppepå.
Di drack sitt kaffe hop bå titt å tätt,
å sämja tycktes go på alla sätt.

Di delte äpplena som var på apla
å hadde lika stort potatislann.
Å utav plommona på uthusvägga
två lika delar ga di jämt varann.
Di dela också högen bak sin knut,
där di slog slask å skulebytter ut.

Men så en da kom skräddarn te å säga:
Måtro ändå, um inte de e fel.
Vi har ju nio ungar i vårt hushåll
å borde allt ha lite större del
åv gösselhögen — ån vi brukar få —
när vi e elva, å di bara två.

De va ett ord som geck te hjärterota,
på tocket hadde inte gumma tänkt.
Va mycke gössel — å va goa skuler —
ja di här dra ha Gustava skänkt.
Här ha ho gått så falsker hele tin,
å bara taji mot, å vari smilefin.

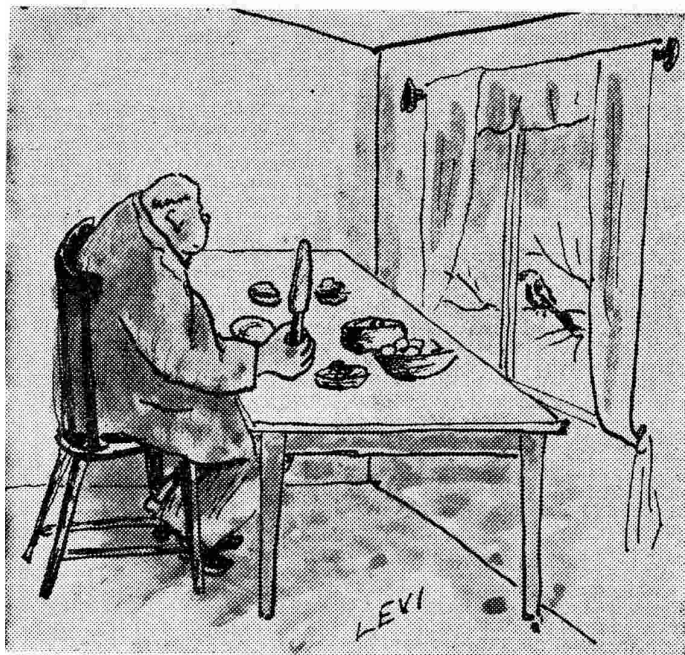
Så ho sprang ut å gensköt mor Gustava,
å arger va ho så ho nästan skalv.
"Ska du ditt kräk ta halve gösselstacken
å knappt ha skulehinken mer ån halv?"
"— Men vi har fyra höns som hjälper te,
försökte Stava — räknas inte de?"

Men inget hjälpte, nu e bandet brutet
som hållit ihop i mer ån förti år.
Nu har di inga goa pratestunner,
å delar aldrig näen elvatår.
Me all gemenskap e de klippt å slut,
å slasket slår di bakum var sin knut.

Å skräddarns ungar räcker längre näsa,
när smen å Stava råkar gå förbi.
Å själva tittar di åt andra hållet
ifall di möter skräddarn å Sofi.
Å alltihop e bara Stavas skull,
— som aldrig nånsin hadde hinken full.

DEN BLYGE

Per Persa och sparven

Den tjocke Per Persa va vresig å grymmer.
— Ju mer utåv pengar, ju flera bekymmer.
— På bordet stog mat utav alla di slag
men inget va gubben precis te behag.

Han satt där å vraka blann bita, å peta.
En del va för magra, å andra för feta.
Sen rapa han, strök sej me näven um mun:
Den soppa du mor, ho va klistrig å tunn.

Men sparvar där ute dem stoppar du stinna.
Nog vet di minsann var di föa ska finna.
Ja vännar en haddet så bra som di där
sam varken får sörja för mat eller klär.

På gren utför fönstret satt sparven å gunga,
så nöjder å mätt så han mäst ville sjunga.
Men si tocket e gråsparvar dåliga te,
di har inte näbb som passar te de.

A Per han har ög lite svårt te å sjunga.
Han tycker att dagar e långa å tunga.
De e synn um Per Persa som aldrig e gla,
å inte belåten en endaste åa.

DEN BLYGE

PÅ RÅRAKEKALAS

Av allt i matväg som ja ha smaka
går inget opp emot revpannkaka.
De e kalasmat för sjuka magar,
um bara panna e redit smord.
Sånt vankas inte just alla dagar,
de e rätt sällsynt på våra bord.

Men de e mat som en kan förtära,
fast kvinnfolk ryggar allt för besvära.
Som te exempel mi Anna Stina:
Jämt har ho någe te skylla på.
Iblann e fetfläsket slut i tina,
ibland e jolpärera för små.

Men förr i tin kunne de nog hända,
när trösk å höstplöjning va te ända
å de va slut på arbetsvecka,
att en tog på sej, så en vart fin.
Sen bjö vi ut var si snygger flecka,
å hadde revgång hos mor Kristin.

A trevligt va de — vi åt å prata —
försökte länsa di stori fata.
Fast utan matsedel å servetter
så va de festligt måtro ändå.
Kristin ho stekte så ho vart svetter,
å bara truga, å fyllde på.

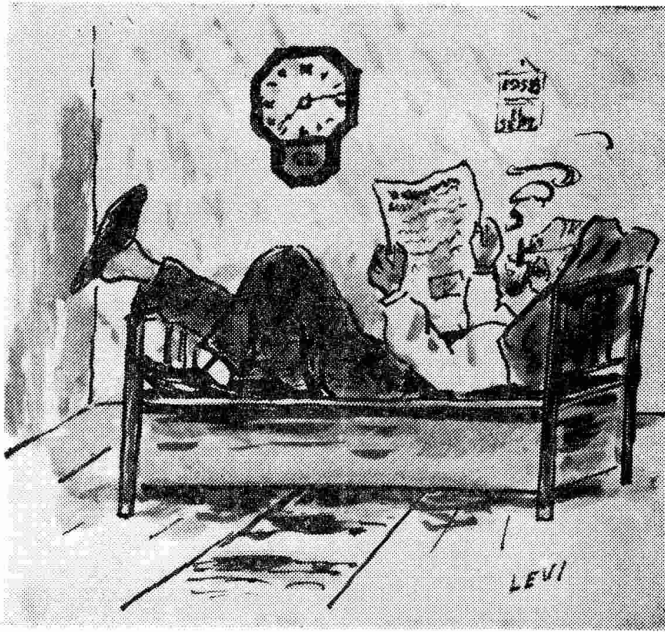
I hela taket — fast värst ve spisen —
stog fläskaoset från fjolårsgrisen.
Där krusa ingen, vi åt å slicka
på revpannkaker å knaprigt fläsk.
Å skjöljde ätter me Mörtsjödriccka
så vi vart mätta förutan fjäsk.

Ja de va bra i den gamla tia.
Men ändå vill en nog inte vria
tebakers klocka, hur än en gnäller.
Å ber ja vackert, me rara ord,
så kanske rent åv att gumma ställer
ett råräksfat på mitt fällebord.

DEN BLYGE

PÅ SOFFELOCKET PÅ SOMMARVERANDAN

Ja hälsa på hos Sven en da,
vi kom te resonera,
han låg der på sitt soffelock
å rökte å fundera.
Si Sven e inte dummer just,
han tänker allt må tro —
rätt mycke smått å vott iblann
de kan i gamla gubbar bo.

Ja vet, sa Sven, att folk ha sagt
att ja e lite egen.
Men när ja ligger här å lyss
på bila uppå vägen
å läser i mitt tidningsbla
hur di gör krock på krock,
då tänker ja, ja ha'rt nog bäst
här på mitt gamla soffelock.

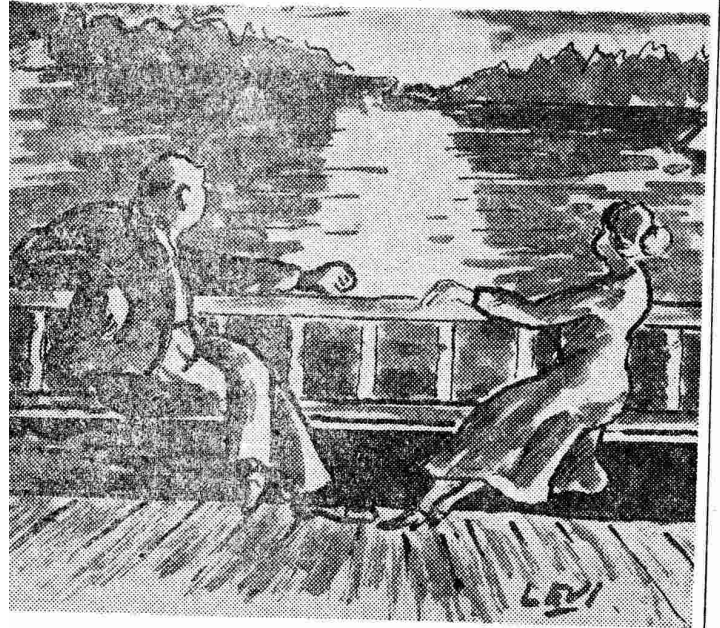
Folk hittar på å finner opp
de ena som de andra,
somt e le bra å somt e dumt,
ja ska le inte klandra.
Men fortare å fortare
de vill di de ska gå,
den klokaste av allihop
en gång fann soffelocket på.

Nej utåv jäktet nu för tin
en ännu blir förstörder
å passar en sej inte rätt
så blir en överkörder.
När huveyr ja kommer hem
ifrån en snärjig da
ja säger, å de står ja för,
mitt soffelock e bra te ha.

Å likaså när de e val,
va folket då regerar,
di skryter var å en åv sitt,
står i å affischerar.
På valdan, när de e som värst
då brukar allti ja
en redit goer tuppalar
på gamla soffelocket ta.

Si när en gammal blir som ja
så blir en lite kräsen,
då vill en de ska vara lugnt
å gillar inge väsen.
Å mycke som ska viktit het's
e ändå bara strunt.
Så talte Sven, å vre sej sen
på soffelocket sävligt runt.

den blyge

Ljuvlig och tyst är kvällen,
jäktet har ebbat ut.
Solen, som nyss försvunnit,
gav vi en tyst minut.

Vinden drar loj från viken,
varm som en kvinnas smek.
Dunkelt det bruna vattnet
blänker av löjelek.

Skymning kring stugan tassar,
stryker med hand så len
ömt över grova grenar,
smeker var skrovlig sten.

Men, bakom vass och vatten,
sorlar i ändlöst brus,
bråds kand, blanka bilar,
Gulvita sökarljus.

Euller och motorknatter,
landsvägens vita damm!
Stuga . . . till din veranda
hinner de aldrig fram.

DEN BLYGE

REALISATIONEN

Det kom upp en lapp i fönstret uti Svenssons klädaffär:
Nästa vecka, uppå måndag, kan ni köpa billigt här.
Allt som finns i tyg och kläder måste säljas, och ta slut.
Till ett pris som förr ej skådats vräkes hela lagret ut.

Det blev fart i våra fruar, det var toner som slog an.
Klockan sju på måndagsmorrn stod de uti kön minsann.
Och när Svensson änteligen nyckeln om i låset vred
var det nära att han trampats under kvinnofötter ned.

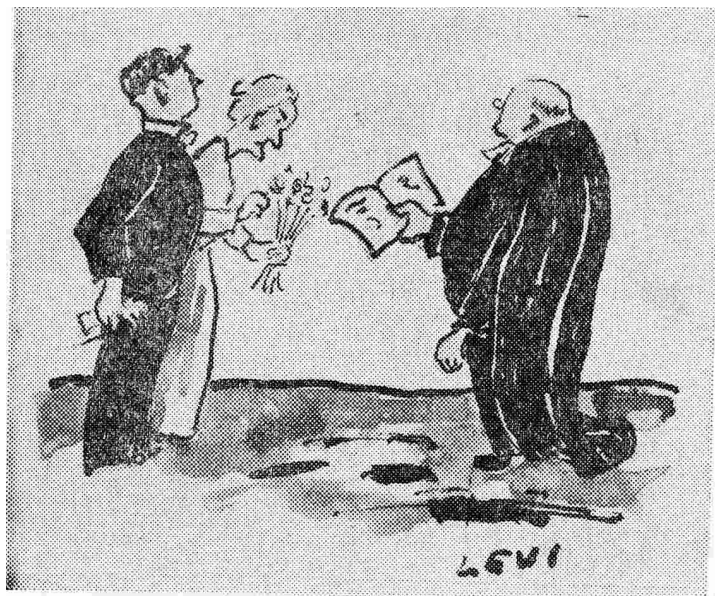
Hur de rev i Svenssons lager för att få en lämplig bit.
Som ett upprört hav i sjögång böljade det hit och dit.
Skräddar Frans var där i misshugg, han fick foten illa klämd
När han väl kom ut ur trängseln var han alldeles förskrämd.

Rut och Stina slet och rycktes om ett randigt byxepar:
"Va ska du me dem", skrek Stina, "du som inte har nån kar".
"Den här kofta", sa Johanna, "ska ja ha, ho verkar störst".
"De var lygens", pep Augusta, "de va ja som såg na först".

Gamla Stava hon kom över småbarnskläder, ett parti:
"När en färt så illa billit kan en inte låta bli."
Och för bara en och femti grannmor fick en paraply,
som Sven Eriks Beda tappat — paraplyn var spritter ny.

Som ett slagfält efter striden, så såg Svenssons handel ut
när till sist han läst om kvällen, och det hela väl var slut.
Kassalådan den rann över utav sedlars rikedom.
— Men i byn var tyst och ödsligt, och varenda plånbok tom.

DEN BLYGE

SOL Å VÅR

Anners Gustavs Kalle va en spelevinker.
Han va trög i knoget men va rätt så flinker
när de güllde flecker, spel å gammal vals.
Men si sköta pängar, de geck inte alls.

De slog ner kantänka som en bomb därhemma
att de lyses för Kalle å för gamla Emma.
Ho va rik men gammal, sjuttisju i fjor.
Bättre ha ho passa te å va hans mor.

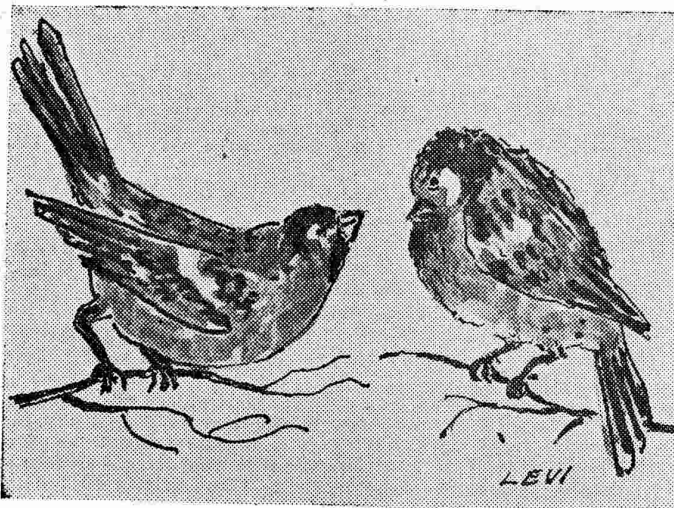
Kalle bara skratta: Ho e klen å böjder.
Lever ho te våra får en vara nöjder.
De blir ja som ärver pänga som ho har,
sen så ska här levas livets glada dar.

När en sånt får höra blir en mäst förlegen.
Allihop så sa vi: de går aldrig vägen.
Föra skoj me tocket lyckas sällan bra.
Vi får si um inte han får straff en da.

Ett par år därätter mötte ja mor Emma.
När ja hövligt frågte ifall Kal va hemma
snöt ho sej i förklät, torka bort en tår.
De e sorg i stuga, Kalle dog i går.

DEN BLYGE

SPARVLIV

Gammelsparven satt på kvisten, ruggig, grå och väderbiten. Surögd blinkar han mot ljuset, vinterrocken verkar sliten. Och en ungsparv från i somras satt på kvisten näst intill, nöp kokett i sina fjädrar, slog en liten gråsparvsdrill.

Högfärd, flabb och dåligheter, muttrar gamlingen i skägget, de är allt va ungdom lär sej när di kryper fram ur ägget. Äta vetebrö i lådan, flyga högt å leva stort, i min ungdom fick en nöjas med en enkel gödsellort.

Ja e gla att ja e gammal å får samlas snart te släkta. De e synn um våran ungdom, di som nyss ha blivi kläckta. Si på den där talgoxsprätten, struntförnämer, grön å fin, inte duger talg åt honom, de ska vara margarin.

Vilka tider, vilka tider! Hur ska allt de här väl sluta? Allting ska di ha serverat, annars hackar di på ruta. Ja e gammal, men ja lever utan fattigunderstö, håller mej för go te noppra deras söta nådebrö. Di kan trängas där i låda, ja e inte lika sniken, ja ha aldrig riktigt gilla den här välfärdspolitiken. Sen så må di gärna tala um sitt folkhem, vitt å brett, ja e en för gammal gråsluv — ja vill använda mitt vett.

Aj, aj, aj, pep lille sparven: Att man kan så purken vara. Klanka inte på oss unga — man förstör sin matlust bara. Farfarsfar var inte bättre, han var inte alltid snäll, farfarsfarmor har berättat att han titt och tätt fick smäll.

Vilken sparv i våra dagar skulle vara angelägen rota i den sura smörja, som av hästar släpps på vägen? Man kan få komplex för mindre än att lyssna till sånt prat, Gör som vi modärna sparvar, kvittra med en psykiat.

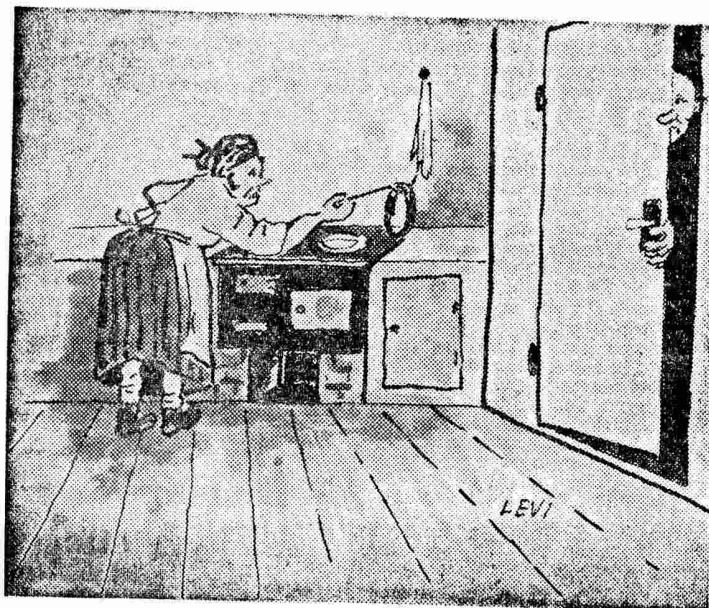
— Farfarsfar! — Jag flyger stadigt, med en liten gråsparvsböna. Jag har träff på fönsterblecket, nu på morron med min sköna. Hej so long! — var inte puttrig, utan sök att ta reson. Nästa år, om du får leva, får du ju en fin pension.

En sån pojke — bara ungen — men si bröllop ska han hålla. — Ack! en va just inte äldre när en mötte första grälla. Kanske gubben än förresten, kan bli gift på gamla dar. — Pojkalymmeln — Men han brås nog, liti grann på farfarsfar.

DEN BLYGE.

Tiderna förändras

Per Gustaf i Backen mediterar

Nog minns ja de året ja tjunte hos prästen å först vart bekanter me Anna-Mari. Ja hadde e annan den sommarn förresten, e trinner å ljuslätt, som hette Sofi.

Men si Anna-Mari, ho va inte som andra, ho var burrig i håret, å kvecker i mun. Ja hadde en dryg fjärdingsväg te å vandra men jag geck en så gärna, var lediger stunn.

Ja va som förtrollader rakt, den där våra, mi Mari ho va söter som nysilemjölk. När ho kysstes så kändes de långt ner i tårna, som e fröken ho va, fast åv torparefolk.

Men de får jag säja, förutan te ljuga, att när jag nu tittar på käringa mi, hur vassnäst å krokig ho går der i stuga, har ja svårt te å minnas den Anna-Mari.

Visst va de le ljuvligt å rart den där våra, men nu får ja annan traktering te livs. När en haft dem te vardas en ti blir di svåra nu kan ho minsann både luggas å rivs.

Ja sir na just nu när jag gluttar i springa å ja minns den där sommarn, å mitt frieri. Ho dänger i köket me kokspislariga, ... Ska de kunna vara mi Anna-Mari?

DEN BLYGE

TRO ALDRIG KARAR

Länge va de trassligt mellan Rut å Pälle.
Ho va kär i kraken fast han va en sälle.
De geck fram å åter utan resultat,
Pälle visste aldrig hur han ville hát.

Han va gla å slarvig — levde mest för stunna —
Rut ho ville gärna för hans svaghet blunna.
Pengar fick han låna både titt å tätt,
utan te betala — de va hanses sätt.

Fast iblann så grät hon sina salta tårar.
Ho va inte unger — över förti vårar.
Pälle skylldde alltid på sin gamle far:
"Bara gubben slutar ska vi bli ett par".

Så de sve allt lite bakum blusalivet
när ho änteligen feck sitt slutbrev skrivet:
"Ja kan inte vänta, de får vara slut.
Tack för de som vari, tecknar härmed Rut".

Men på lördan kom han, hem te hennes stuga,
klädd i slängkostymen, men me viter fluga:
"Ta tebakers brevet, Far ha slutat nu,
vi ska ta ut lysning, nu ska du bli fru".

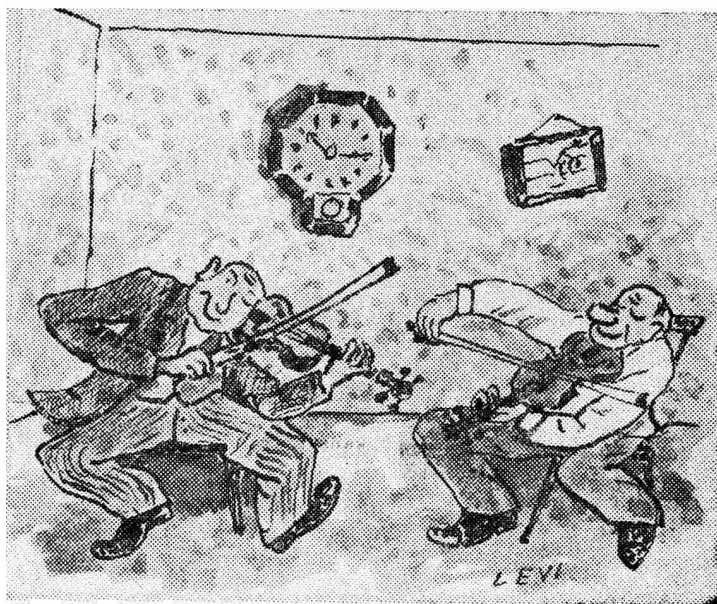
Men den här kostymen han e inte snygger.
Låna mej etthundra — du kan vara trygger —
de som gubben ägde blir ju ändå ditt.
Allt de här bestyret kom så oförsitt.

Rut ho börja gråta: — Glöm de dumma brevet,
mest åv allt ja ångrar att ja nånsin skrevét,
Visst ska du få pengar te begravningsklär,
ja har hundra kronor i min sekretär.

Sen på söndasmóran när ho satt å grunna,
sa ho te sej själver: "Ja ska nu på stunna
åka hem te Pälle, hjälpan liti grann.
Där kan allt behöva städas opp minsann".

Men den söndasmóran feck ho nådastöten:
Pälle stog me sleva å la opp åv gröten
å bak fällebordet, ve si grötaskål —
där satt sammalagda å åv fällebordet

TVÅ SPELORRAR

Två gubbar de gnida två gamla fioler
med avnött lackering på bräde och hals.
De knäppa på strängen, de plocka trioler
i sprittande polska och smekande vals.

Två spelglada gubbar de dallra på strängen:
Håll takten nu Kalle och räkna till tre,
och glöm inte bort, när vi sen tar refrängen
att byta om dur, och gå över i D.

Två spelyra gubbar de tjoa och niga
och tonerna gå uti virvlande dans.
Som mygglek i vårsol de falla och stiga,
ibland med en skärande, gäll dissonans.

Två speltrötta gummor de lyss ej på gnället
som svagt tränger fram genom tillbommad dörr.
De njuta sitt kaffe i köket i stället,
ty gubbarnas olåt den ha de hört förr.

Två samspelta gubbar bli sömniga båda,
när klockan är elva skall stråken ha ro.
De lägga fiolerna ömt i sin låda:
"Tack bror för i kväll, den här stunna va go".

DEN BLYGE

UM VÅRA

Ja nu ha tjälen släppt, å buska grönskar,
i går så satte jag en kappe puritan.
De e nog inte utan att en önskar:
Tänk um de kumme snart, små skrumpna blan.

Min granne ellar löv å ris i täppa
å röken driver mot mej, där ja står.
Nu må le ändå vintersnuva släppa,
de känns i näsa hur de luktar vår.

Fast än kan frosten knäppa te å bita,
så unnertröja tror ja allt får sitta på.
På vår å flecker ska en aldrig lita,
de går så lätt att en blir lurad då.

På rätte sommarn får vi säkert vänta,
för än finns is i skogen här å var.
Nog blommar tussilagon gul på slänta
men kalla nätter e nog också kvar.

Men si me våra e de just finessen
att ho e ömsum blå, å ömsum grå.
När ho blir stadigt klädd i sommardressen
då har vi någe nytt vi väntar på.

DEN BLYGE.

UNG KÄRLEK

*De va den unge pojken, ja mötte'n här en da:
"— Nu kan ja aldrig mera lycklig bli.
A aldrig ska ja skratta, å aldrig mer bli gla,
för ja ha fått ett slutbrev från Mari.*

*För mej e inte livet två ruttna krösen värt,
ja önskar att ja vore stel å dör.
Nu ha jag mist de enda, som här ja hadde kärt.
Va finns då kvar för mej te leva för!*

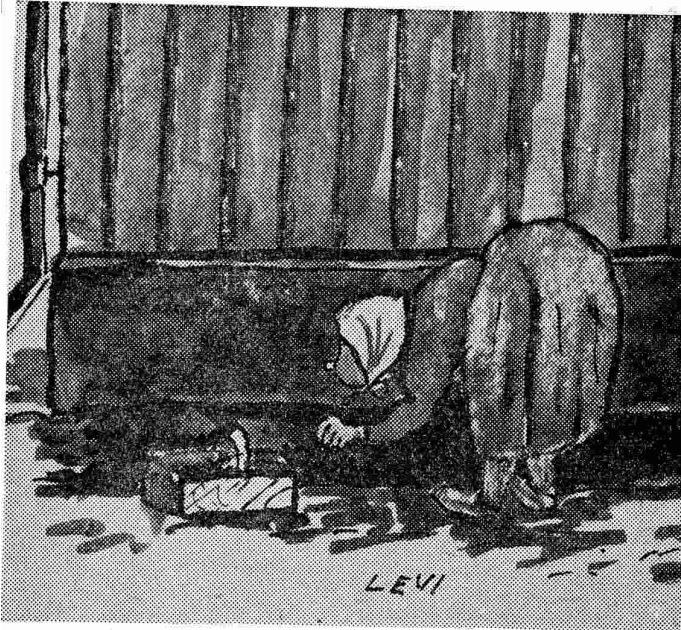
*För sökte ja me lykta tess ja vart hundra år,
ja hitta ingen ja vill kalla mi.
Nej aldrig mer i livet e flecka nu ja får,
så innerligen go som mi Mari."*

*De va den unge pojken, — ja såg en allt i da:
Han höll e annan flecka i si hann.
Nu va han inte lessen, han tralla å va gla,
di såg så illa rart uppå varann.*

*De va le väl de lüktes, hans stackars hjärtesår,
han kunne rakt gått unner å förblött.
Si när hjärtana e unga — så där en sjutton år,
då har di ett förundlit läkekött.*

DEN BLYGE

VE LÖKALISTA

Ve söra stugevägga där si ja Anna gå
å påta sina lökar ner i jola.
De e nog kallt um nypera, de kan ja gott förstå,
Ho ljummar inte värst, novembersola.

De frestar gamle ryggen när en ska krokig gå
— ho har sin lille lökakorg på armen.
Men här blir grant te våra, när sola gassar på
— han kommer le igen, den goe varmen.

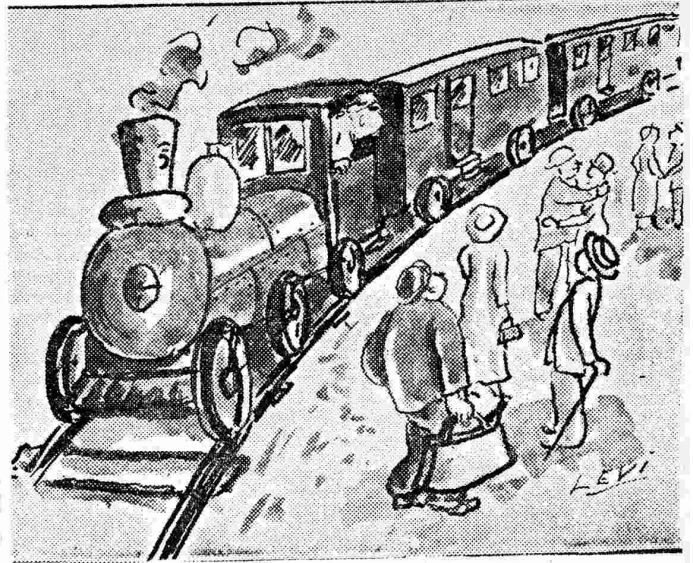
För blir en än så gammal, å blir en än så grå
nog sir en fram mot våra som ska komma,
när tulipaner växer å krokusen e blå,
å vintergäck å hyacinter blomma.

Mor Anna ho e skrumpen, å löka likaså
å kladdiger e jola där ho bökar.
Men inte alltid sitter de vackra utpå
— så e de me bå oss å våra lökar.

Nu har ho lista klappad, nu kan de komma snö
— ho reser sej å knäpper yllevästen.
En kan så lite göra åt millevår å tö,
nu får vår Herre fülle sköta resten.

DEN BLYGE

VE ÅTTATÅGET

De va rätt vanligt, när vi va unga
å bena raska å kvecka,
te gå en lov ner te åttatåget
å kanske träffa e flecka.
De vet en fälle,
på någe ställe
ska tin förnötas,
å ungdom mötas,
å gå å hälsa å nicka.

Där fanns de flecker i långa rader
som fram å åter spassera.
Di ledde armkrok, di geck i klunga
bå tre å fyra... å flera.
Di geck så rara
brevé varara,
som svalekvitter
lät deras fnitter.
Di taltes ve å planera.

En del åv pöjka va just som fina,
di geck å slängde me käppen.
En deler va åv den gamle sorten
å hadde snus under läppen.
Men alla prata
å va kavata,
å munnaviga:
Si herrgårspiga!
Si tockna klackar, å knäppen!

Nu blåser tåget i Bunkabacken,
de rullar fram siste biten.
Ut kliver, Kalle me svarta väska,
åv många stadsreser sliten.
Han korsar bena,
e mjuk i knäna.
De e för illa,
att han ska villa
förstöra pängar på spriten.

Men si på Sigge, en sån kanalje,
nu slår han följe me Anna,
å ja som stått här å räkna utét
å tänkt på henne e granna.
Men låt en ha na,
han kan få ta na.
Här ingen gräter,
fler står mej åter.
...Men vacker va ho allt... Anna.

VÅRA KRÄMPOR

Hilda kom me mataväska härundan,
de va lörda, å ho hadde vari in te stan.
Ho e inte unger,
väska va rätt tungar.
Gumma stanka allt ett grann i backen.

De va roligt sa ja, att du e så kry,
för var gång ja sir dej blir du ännä ny
går de åt de hälle
— sa nu ja min stolle
blir du snart e unger flecka.

Men ja såg me samma att mitt enkla ord
inte den här gången föll i goer jord,
Gumma riktigt fräste
å mej liksom snäste:
Var du glaer själv att du e fresker.

Jo, nog visste ho va sjukdom va.
De va knappt ho mindes näen hälsoda.
Plåger å elände
utan slut å ände
fast ho haddet för sej själver.

Kramp i ben å armar, värk i höger fot,
för si svåra hosta feck ho inga bot,
rematist i knäna,
åderbråk i bena,
magkatarr å klena nerver.

Jag stog still å lyssna, men så tänkte ja
nämna liti granna um hur klen ja va.
Men ho svara bara:
Du ska tacksam vara
som ha fått så goer hälsa.

DEN BLYGE

Äggstället

Kan ni tänka er va Emil härumsistens träffa på
när han te sitt veasköve utter pinnar skulle gå?
Jo, ni vet le, att ve knuten ligger ett par stora stenar,
å där bakum, tyst å stillsam, unner ett par granegrenar
grannens höna låg blann stråna.
knafft att huwet syntes på na.

Ja ni känner fülle Emil, han ha aldrig vari dum,
så han såg åt andra hållet, lössas inte något um.
Men han tänkte för sej själver: De va inte dumt te veta,
här i riset bakum stena får jag gå när jag ska leta
frukostägga, nu framöver.
De va just va ja behöver.

Så nu vart de goa tider, höna värpte titt å tätt.
Emil stekte ägg i panna å han gjorde omelett.
A varenda lördagsaftne gick han ut å plocka bara,
jämt låg nya ägg i balen, lika prickiga å rara.
Ja de va en väldig ena
te å värpa där ve stena.

Emil e ju gammal ungar, så de passa riktigt bra.
När han trött kom hem från skogen då va ägga bra te ha.
Kanske va de inte riktigt — men när höna va så snäller
kunne Emil inte hjälpat — å han ville inte heller.
För så e de här i bygda,
de e klen beställt me dygda.

Men de roliga i livet får iblann ett snöplit slut.
Tänk de låg ett brev i balen när en da han titta ut.
"Käre granne", stog de skrivet: "skaffa dej e egen höna.
A försök att ärligt vandra, ty det brukar bäst sej löna,
att du är en skälm, de tror ja.
Hälsningar från grannasmora."

DEN BLYGE